Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

OCAK
1985
Sayı: 61
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

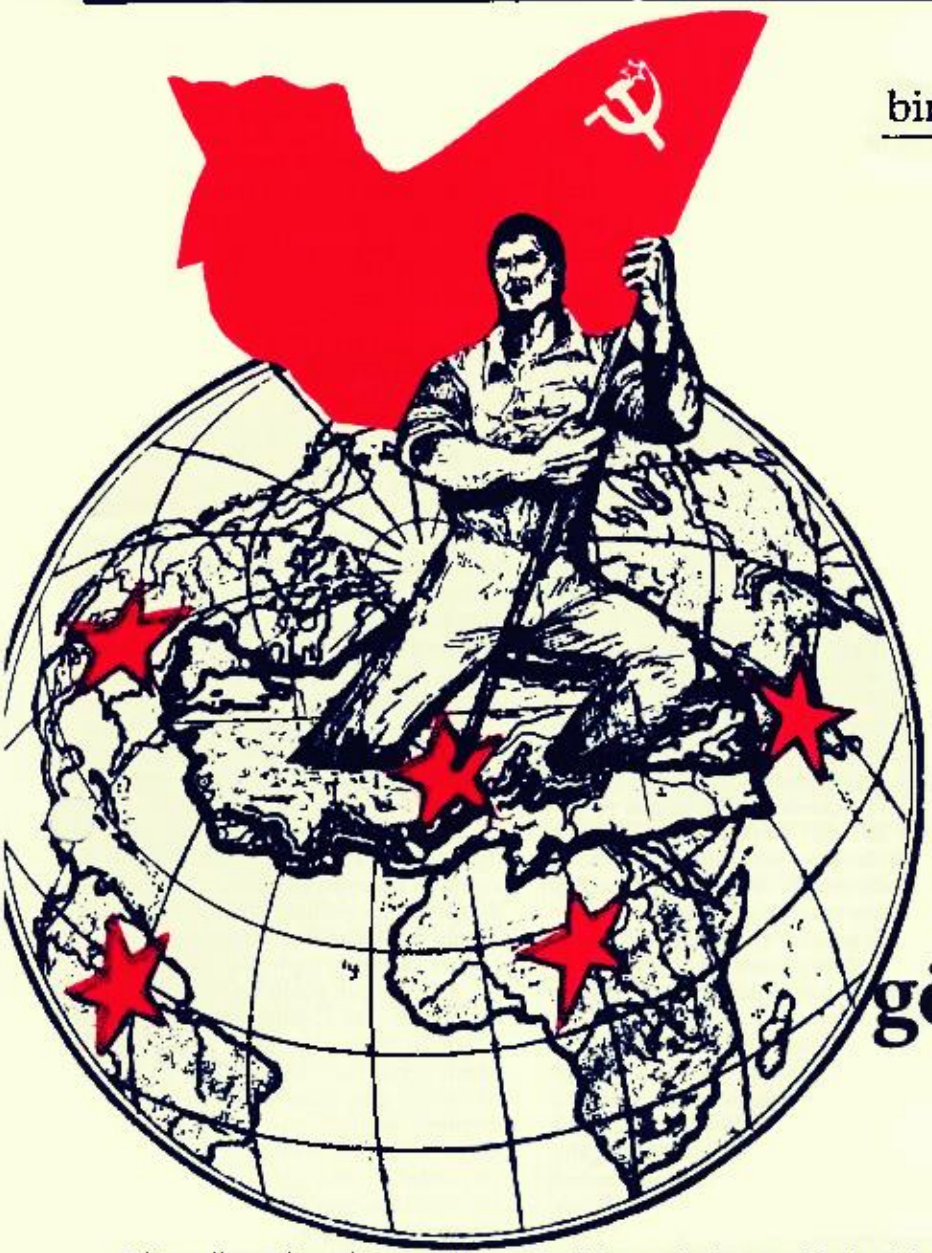

bir yeni yıla daha girerken

dünyada ve ülkemizde siyasi durum ve görevlerimiz (1)

Yıllar yılları takip ediyor ve dünyamız adım adım yeni bir **yüzyılın** kapısına dayanıyor.

Nasıl bir çağda, dünyada ve ülkede yaşıyoruz? Çağımız, dünyamız ve ülkemiz nasıl bir değişme ve gelişme gösteriyor? Nereden nereye geldik, nereye gidiyoruz? Dün neydi, bugün nedir, yarın ne olacaktır?...

Bütün bunlar, içinde yaşanılan her tarihi an ve kesitte sürekli olarak karşı karşıya bulunulan, herkesin zihnini kendi sınıfsal konum ve çıkarlarına uygun olarak meşgul eden, özellikle de uluslararası komünist hareket ve onun tek tek özgül parçaları açısından, mümkün olduğu kadar, bilimsel ve diyalektik tarzda cevaplandırabilmesi çok daha özel önem kazanan sorulardır.

Biz, enternasyonal proletaryanın ülkemiz parçasının sınıf bilinçli hareketi olarak, acı ve sevinçleri, başarı ve başarısızlıkları, kazanım ve kayıpları, kısacası tüm günah ve sevaplarıyla eski bir yılı, 1984'ü tarihe mal edip, yeni bir yıla, 1985'e girerken, bu ve benzeri soruları, dilimizin döndüğü, gücümüzün yettiğince cevaplandırmaya, dünyada ve ülke-

Devamı Syf: 2'de

mizde mevcut siyasal durumu, en genel hatlarıyla da olsa ortaya koymaya ve bizi bekleyen çok yönlü görev ve sorunlara belirli ölçülerde ışık tutmaya çalışacağız.

Dünyanın Yorumlanması

Üzerinde yaşadığımız dünyanın (ve onun tek tek özgül parçalarının), mümkün olduğu kadar doğru ve hızlı biçimde **değiştirilebilmesinin** ilk zorunlu şartı, onun, mümkün olduğu kadar bilimsel ve diyalektik bir **yorumunun** yapılabilmesidir.

Bunun anlamı, subjektif düşüncemizi, üzerinde yaşadığımız dünyanın (ve ülkenin) objektif gerçeğine uygun hale getirmenin, her tarihi an ve kesitte sınıf mücadelemizin başarısı ve devamı açısından son derece hayati bir **önem** taşıdığıdır.

En genel hatlarıyla söylersek, dünyanın (ve ülkenin), geçmişi, bugünü ve geleceğiyle, diyalektik bir bütünlük içinde yorumlanması **teori**, onun değiştirilmesi faaliyetleri (üretim faaliyeti, sınıf mücadelesi ve bilimsel deney) ise **pratiktir.**

Açıktır ki, maddi ve onun üzerinde yükselen düşünsel dünyanın objektif gerçeğini derinden kavradığımız, ona hükmeden kanunların bilincine vardığımız, bu kanunları mümkün olduğu kadar doğru, bilimsel ve diyalektik tarzda yorumladığımız ve subjektif düşüncemizi, bütün bu ojektif gerçeklere uygun hale getirdiğimiz, kısacası teori ile pratiğimizin karşılıklı **birlik** ve **uyumunu** sağladığımız oranda, dünyayı değiştirme ve dönüştürme mücadelemizde başarı kazanır, dünya tarihinin tekerleğinin ileriye, dünya sınıfsız toplumuna (insanlığın altın çağına) doğru döndürilmesi mücadelesine katkıda bulunmuş oluruz.

Aksi taktirde, kendiliğindenciliğin denizinde kulaç atmamız, subjektivizme düşmemiz, doğmatizme ya da revizyonizme doğru kaymamız ciddi sağ ve "sol" eğilim ve sapmalar içine girmemiz ve hatta sapmamız, dolayısıyla dünyayı değiştirme ve dönüştürme mücadelemizde çeşitli başarısızlıklara uğramamız, kayıplar vermemiz, yenilgiler almamız kaçınılmaz hale gelir.

Dünyayı yorumlama görevimizi tam olarak ve dört dörtlük bir mükemmeliyetle yerine getirebilmemiz mümkün müdür?

Bunu, hiç bir zaman, dört dörtlük bir mükemmeliyetle yerine getirmemiz mümkün olmasa dahi, sürekli hareket halinde bulunan, değişen, dönüşen, alt üst oluşlara tanık olan, alabildiğine karmaşık ve derin bir görünüm ve muhtevaya bürünen toplumsal hayata ve onun çeşitli olgularına, ne denli çok yönlü, öbjektif, bilimsel ve diyalektik bir yaklaşım sağlayabilirsek, kendimizi hatalardan, tesadüflerden, yanlışlardan ve katılıklardan o kadar çok korumuş, attığımız her adımı daha ölçülü, daha bilinçli ve daha sağlam atmış oluruz.

Dünya Tarihinin Diyalektiği

Dünya tarihinin genel gelişim seyrinin diyalektik özelliğinin, doğru ve bilimsel bir tarzda kavranmasının, dünya toplumsal süreçlerinin (ve onun özgül parçalarının) içinde bulunulan her an ve kesitte doğru ve bilimsel bir **yorumunun** yapılabilmesi açısından son derece **büyük** bir **önemi** vardır.

Eğer dünya tarihinin genel gelişim seyrini ve onun gösterdiği diyalektik özelliği gereği gibi kavramaz, geneli özelle, parçayı bütünle, evrenseli özgülle gereği gibi kaynaştıramaz, içinde bulunduğumuz **her tarihi an ve kesiti**, dünya tarihinin genel gelişim seyri içindeki yerli yerine oturtamazsak, hem dünya yorumunu eksik bırakmış, hem sınıf mücadelesi ufkumuzu daraltmış, hem de özel ve parça içinde boğulmuş, dolayısıyla, kuyunun dibindeki kurbağa gibi tüm dünyayı kuyunun ağzı kadar görmüş ve her türden başarısızlık, kayıp ve yenilgiler için yolu alabildiğine düzlemiş oluruz.

Dünya tarihinin genel gelişim seyrinin gösterdiği diyalektik özelliğin gereği gibi kavranmasının anlamı nedir?

Bunun anlamı; *"...dünyanın bir tamamlanmış şeyler karmaşası olarak değil de, görünüşte durulmuş şeylerin, tıpkı beynimizdeki zihni yansıları olan kavramlar gibi, kesintisiz bir oluş ve yokoluş değişmesinden geçtikleri, son olarak bütün görünüşteki rastlantılara ve geçici geriye dönüşlere karşın, ilerleyici bir gelişmenin sonunda belirmeye başladığı bir süreçler karşaması olarak dikkate alınması..."* (Engels) ve bu diyalektik yasanın içinde bulunulan her tarihi an ve kesite yaratıcılıkla uygulanmasıdır.

Bu diyalektik yasa, lafta değil gerçekten, yüzeysel değil derinlemesine, bölük pörçük, derme çatma değil daha tam ve çok yönlü biçimde kavrandığında ve toplumsal süreçler karmaşasına uygulandığında; hem bu süreçler karmaşasının çok yönlü çelişki ve ilişkilerinin gereği gibi bilince çıkarılması, hem de onların gösterdiği gelişme ve değişmelerin anlaşılması ve bilinç zincirimiz içindeki yerli yerine konulması alabildiğine kolaylaşır.

Bu doğrultuda soruna yaklaştığımızda, dünya tarihinin de, geçmişten bugüne; basitten karmaşığa, alttan üste, yüzeyselden derine, tek yanlılıktan çok yanlılığa doğru, sürekli ve aşamalı gelişme ve değişmelere uğrayarak, önemli dalgalanmalar göstererek, önemli zikzaklar çizerek, önemli sıçramalar yaparak, görünürdeki "durağan"lıklara, geçici geri dönüşlere rağmen, özünde ise hep ileriye doğru gelişerek yoluna devam etmekte olduğu gerçeğini... her geçen gün daha da "küçülmekte" olan dünyamızın halihazırdaki mevcut durumuna baktığımızda çok daha rahatlıkla görebilir ve anlayabiliriz.

Kısacası dünya tarihi, **dalgalı, zikzaklı** ve **sıçramalı** bir seyir izliye izliye, zaman ve mekana düğümler ata ata gelişiyor, ilerliyor. Ve bu diyalektik oluşum, en bariz, en tipik ve en keskin biçimde kendisini çağımızda ve günümüz dünyasında ortaya koyuyor. Çağımız ve dünyamız, insanlık tarihinin en büyük, en keskin ve en karmaşık dalgalanmalarına, zik-zaklarına, geriye dönüşlerine ve ileriye doğru sıçrayışlarına tanık oluyor.

Bu bariz gerçeği bütün çıplaklığıyla görmemek, onu olduğu gibi kabul etmemek ve tipik bir düz mantık silsilesiyle hareket ederek: *"dünya tarihinin hep pürüzsüz bir yol izlediğini, hep ileriye gittiğini, arada bir geriye devasa adımlar atmadığını sanmak diyalektiğe aykırıdır, bilimsel değildir, teorik olarak da yanlıştır"* (Lenin)

Ve ne yazık ki, uluslararası komünist hareket, dünya tarihinin bu diyalektik gelişim seyrini, özellikle onun son birkaç on yıl içinde geriye doğru çizdiği kendi içinde dalgalı devasa zik-zağı, gereği gibi görüp derinden kavrayamamanın cezasını çok pahalıya ödemiştir ve hala da bu yöndeki bariz eksikliklerini gidere memiş olmanın acısını çekmektedir.

Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı

Hangi çağda yaşıyoruz?

Dünyaya ve tarihe (hem doğa hem de toplum açısından) yaklaşma, onları ele alıp inceleme, bilimsel tarzda yorumlama ve kavrama **yöntem** ve **teorisini** bize veren **diyalektik ve tarihi materyalizm** öğretisi, başka bir deyişle **Marksizm-Leninizm** bilimi, aynı zamanda nasıl bir çağda yaşadığımız sorusunun da berrak bir cevabını ortaya koymaktadır.

Sadık dostu ve yakın çalışma arkadaşı **F.Engels** ile birlikte, modern toplumun ve gelişen bilim/tekniğin sağladığı son derece zengin veriler üzerinde yükselerek diyalektik ve tarihi materyalizm öğretisini ortaya koyan **K.Marks**; sadece bütün bir uygarlık tarihini, bilimsel ve diyalektik bir yoruma tabi tutmakla kalmamış; bu faaliyetleri sırasında, aynı zamanda kapitalist toplumun da alabildiğine derin ve çok yönlü bir sentezini yapmış; onun, kendi ölüm fermanını nasıl bağrında taşıdığını; nasıl kendi eliyle kendi mezar kazıcısı olan proletaryayı her geçen gün daha fazla sayıda doğurduğunu; kapitalizmin neden proletaryanın bir sosyal devrimine gebe olduğunu; neden kaçınılmaz olarak yerini yeni bir topluma, sosyalist ve giderek komünist topluma bırakacağını; proletaryanın, neden insanlık tarihi içinde, her türden baskı, sömürü ve zulme nihayi olarak son verme, sonuçta kendisiyle birlikte tüm sınıfları ortadan kaldırma gibi müstesna bir yere ve role sahip bulunduğunu da bariz biçimde gözler önüne sermiştir.

Nitekim, kendi kaçınılmaz sonunu daha da yakınlaştırarak, ileriye doğru evrimini sürdüren serbest rekabetçi kapi-

talizm; 19. yy'ın sonlarıyla 20. yy'ın başında, kendi zıddı, doğrudan devamı, bir üst ve son, çürüyen ve kokuşan aşaması olan emperyalizme dönüşmekle kalmamış; aynı zamanda objektif şartları, proletaryanın bir sosyal devrimi açısından alabildiğine olgunlaştırmış; onun, sadece teorik bir olgu olmaktan çıkarak, pratik bir olgu halini almasında şartlarını hazırlamıştır.

Empeyalizm, kapitalizmin, kendi ölüm fermanını da içinde barındıran çelişkilerini ortadan kaldırmak bir yana, hem tüm dünyaya yaymış, hem de ötesinde bir proleter devrimin başladığı noktaya kadar, alabildiğine keskinleştirip derinleştirmiştir.

Sermayeyi ulusal sınırlardan taşırıp tüm dünyaya yayan emperyalizm, tek tek ekonomileri, bir emperyalist dünya sistemi zincirinin halkaları halinde birleştirmiş, çeşitli tekelci devlet ve birliklerce paylaşımı tamamlanan dünyanın, yeniden paylaşımını gündeme getirmiştir.

Emperyalizm aşamasıyla birlikte, burjuvazi, devrimci barutunu bitirmiş, milletlerin kurtarıcısı ve ilerici bir güç olmaktan çıkarak, milletleri ezen ve gerici bir güç haline gelmiştir.

Emperyalizm, milli baskıyı tüm dünyaya yaymış, dünyayı, ezen ve ezilen milletler dünyası şeklinde iki genel kategoriye ayırmış, ezilen milletlerin milli kurtuluş hareketleri devrimci volkanını çağımızın gündemine sokmuştur.

Marksist bilimi, gelişen ve değişen toplumsal hareketliliğin yeni şartlarına, yaratıcı bir tarzda uygulayan **Lenin;** sadece, *"...kapitalizmin, tekellerin ve mali sermayenin egemenliğinin kurulmuş bulunduğu; sermaye ihracının belirgin önem kazandığı; dünyanın uluslararası trôstler arasında paylaşılmasının başlamış bulunduğu; dünyanın bütün topraklarının en büyük kapitalist devletler arasında paylaşılmasının tamamlanmış bulunduğu gelişme aşaması..."* olarak adlandırdığı emperyalizmin,bilimsel bir tanımını ve tahlilini yapmakla kalmamış;"çürüyen"ve"can çekişen" kapitalizm olarak onun,aynı zamanda,neden"proletaryanın sosyal devriminin arifesi" olduğunu; neden proletaryayı kaçınılmaz olarak devrime götürdüğünü; neden proletaryaya,emperyalist zinciri tek tek zayıf halklarda kırabilme imkanı verdiğnii vs. de tartışma götürmez bir açıklıkla ortaya koymuştur.

Nitekim hayat,Lenin'i ve bir anlamda emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmi olarak tanımlanan **Leninizmi**,en parlak biçimde doğrulamıştır ve hala da doğrula[illegible]maktadır.

Emperyalizmin alabildiğine keskinleşen çelişkileri, kapitalizmin "eşit olmayan iktisadi ve siyasi gelişme" mutlak yasasının kaçınılmaz sonucu olarak, çeşitli emperyalist devlet ve güçler arasındaki bir dünyayı yeniden paylaşım savaşının yanı sıra, proletaryanın bir sosyal devrimini de gündeme getirmekte gecikmemiştir.

Yüce Lenin'in ve Bolşevik Partisinin önderliğinde ayaklanan çeşitli milliyetlerden Rusya proletaryası, Büyük Ekim Devrimini zafere ulaştırarak, sadece emperyalist zinciri, onun çelişkilerinin alabildiğine yoğunlaştığı ve keskinleştiği en zayıf halkasından, Çarlık Rusya'sından koparmakla kalmamış; aynı zamanda dünya tarihinin gidişatını temelden değiştirmiş, burjuva demokratik devrimler çağını kapatarak, yeni bir çağ, **proleter devrimleri** çağını başlatmış, proleter dünya devrimi sürecinin ilk ilmiğini burada, Çarlık Rusya'sında emperyalizmin boynuna geçirmiştir.

Kuşkusuz ki, dünyamız, emperyalizm dönemiyle başlayan ve bugüne kadar geçen bir asra yakın süre içinde, bir dizi önemli gelişme ve değişmelere, bir dizi büyük dalgalanmalara, zik-zaklara, sıçramalara, insanlık tarihinin hiç bir döneminde görülmemiş şiddet ve keskinlikteki bir dizi sınıf mücadelesi örneklerine, bilim ve teknikteki bir dizi önemli ilerlemelere vs. tanık olmuştur ve hala da olmaya devam etmektedir.

Ama bütün bunlar, çağımızın, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olma temel karakterini asla değiştirmemiş, tam tersine çağımızın bu özelliğini, alabildiğine doğrulamış ve perçinlemiştir. Ve hala da doğrulamakta, perçinlemektedir.

Kısacası, **Leninist** emperyalizm ve proleter devrimleri çağı tahlili ve perspektifi, hala tüm bilimselliğini, geçerliliğini ve hayatiyetini korumakla kalmamakta, aynı zamanda, halihazırda çağımız içindeki tüm olguları, olayları, gelişmeleri, değişmeleri, çatışmaları vs. izah edebilmede **temel anahtar** olma özelliğini bütün canlılığıyla korumaktadır.

Proleter Dünya Devriminin Genel Gelişim Seyri

"Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Onlar, hedeflerine ancak, mevcut sosyal koşulları zorla devirerek ulaşmanın mümkün olduğunu açıkça ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrimi korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var. **Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz!"**

Bilimsel sosyalizm teorisini yaratarak sınıf mücadelesi arenasına ve tarihine sokan, enternasyonal proletaryanını sınıf bilinçli hareketini şekillendiren ve enternasyonal proletaryayı "kendiliğinden bir sınıf" olmaktan çıkarıp, "kendisi için bir sınıf" olmasını sağlayan **K.Marks** ve **F.Engels**'in, komünist devrim programlarını, yukardaki sözlerle noktaladıkları bir manifesto, **Komünist Manifesto** ile tüm dünyaya açıkça ilan ettikleri 1848'den bu yana, tam 137 yıl geçti. Ve o günden bu yana, dünyamız, enternasyonal proletaryanın, kendi sınıf bilinçli hareketi önderliğindeki proleter devrim mücadelesi ve haykırışlarıyla çınladı durdu hala da çınlayıp duruyor.

Serbest rekabetçi kapitalizm döneminde, gerek henüz objektif şartların yeterince olgunlaşmamış olmasından, gerekse henüz burjuvazinin tarihte belli bir ilerici ve devrimci rol oynamasından dolayı, dünyamız bir proleter devrimin zaferine tanık olamadı.

Bugüne kadarki genel gelişim seyri içinde; proleter devrimin objektif şartlarının ortaya çıkması, gelişmesi ve olgunlaşmasıyla, ya da başka bir deyişle, proletaryanın sınıf mücadelesinin gelişim seyri, alçalma-yükselme-kabarmaları, zik-zakları ve sıçramalarıyla belli bir paralellik ve uyumluluk arzeden Marksist hareket; başlangıçta, proletarya adına ortaya çıkan sayısız sosyalist grup ve eğilimden sadece birisi durumundaydı ve hiç de hakim değildi. Fakat 1848 devrimi, toplumdaki bütün sınıfları, en başta da proletarya ve burjuvaziyi, eylemleriyle gözler önüne sererek, Marksist hareket dışında, sınıf esasına dayanmayan tüm diğer grup ve eğilimlere ölümcül bir darbe indirdi. Bir dizi karışıklık ve devrimlere sahne olan bu dönemin sonlarında, 1871'de, "Proletaryanın sosyal devriminin şafağı" olarak ortaya çıkan **Paris Komünü** ise, onları bütünüyle öldürdü. Marksist öğreti doğrultusunda bağımsız **proletarya partileri** kurulmaya başlandı.

"Barışçı" niteliği ve devrimlerinin yokluğuyla, 1848-1871 arası evreden ayrılan 1872-1904 arası evrede ise, Marksizm hızla yayılmaya, güçlenmeye başladı ve teorik zafer kazandı. Marksizmin bu teorik zaferi, onun düşmanlarını "Marksizm" kılığına girmeye zorladı. *İçten içe çürüyen liberalizm kendini sosyalist opportunizm biçiminde diriltmeye çalıştı."* (Lenin)

Fakat çok geçmeden Asya'da dünyayı sarsacak fırtınalara yeni bir kaynak açıldı, milli devrimler birbirini izlemeye başladı. Bunu Avrupa'da yeniden yükselmeye, kabarmaya başlayan proletaryanın sosyal devrim fırtınaları izlemekte geçikmedi. 1872-1904 "barışçı" evresi geride kaldı. Emperyalizm dönemiyle birlikte girilen ve aynı zamanda porleter devrimin zaferinin objektif şartlarının da olgunlaşmış olması zemini üzerinde yükselen bu devrimci kabarış dönemi, bir dizi yeni gelişmeleri de birlikte getirdi. Emperyalist tekel ve devletler arasındaki dünyayı paylaşım rekabet ve dalaşması, çok geçmeden bir dünyayı yeniden paylaşım savaşını gündeme getirirken, uluslararası komünist hareketi de tayinedici bir yol ayrımına sürüklemekte gecikmedi. Bu yeni döneme uygun devrimci çizgi ve taktikler geliştirip izleyemeyen çoğu partiler oportünistleştiler ve emperyalist burjuvazinin önünde dize geldiler, **"burjuvazinin işçi sınıfı** *hareketi* **içindeki** *gerçek* **ajanları,** *kapitalist sınıfın işçiler içindeki kâhyaları, reformizmin ve şovenizmin gerçek taşıyıcıları"* (Lenin) oldular, işçi sınıfı hareketine içerden ağır bir darbe indirdiler ve II. Enternasyonali çökerttiler.

Bu şartlarda, sadece yüce Lenin

önderliğindeki Bolşevik Partisi enternasyonal proletaryaya ihanet etmedi, devrime sonuna kadar bağlı kaldı, emperyalist savaşı iç savaşa çevirerek, emperyalist zinciri en zayıf halkasından, Çarlık Rusya'sından, Büyük Ekim Devrimini zafere ulaştırarak kopardı, proleter devrimi teorik bir olgu olmaktan çıkararak pratik bir olgu haline getirdi, dünya tarihinin gidişatını temelden değiştirdi, burjuva demokratik devrimler çağını kapatarak yeni bir çağ, proleter devrimleri çağını açtı, proleter dünya devrimi sürecini başlattı, dünyanın ilk proletarya diktatörlüğü devletini kurarak tek bir dünya pazarını parçaladı, dünya topraklarının önemli bir parçası üzerinde, Sovyetler Birliği'nde sosyalist sistemi yarattı, çağımızın başlıca çelişkileri arasına bir yenisini daha, emperyalist sistemle sosyalist sistem arasındaki çelişkiyi ekledi.

Büyük Ekim Devriminin zaferi, 1917-1939 arası dönemde, enternasyonal proletaryanın devrimci mücadelesine büyük bir ivme kazandırdı. SSCB, bir yanda, emperyalist ablukanın tüm ağır şartlarına rağmen, sosyalist inşayı başarıyla sürdürürken, diğer yanda, öteki ülkeler proletaryası ve ezilen halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine büyük destek ve yardımlarda bulundu. Yüce Bolşevik Partisinin önderliğinde kurulan III. Enternasyonal, hem II. Enternasyonal oportünizmini iflas ettirdi, hem de, tüm hata, zaaf ve eksikliklerine rağmen, Uluslararası Komünist Hareket, enternasyonal proletarya ve ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine, ve özel olarak da onların anti-faşist mücadelelerine, uzun yıllar boyunca başarıyla önderlik etti. Ve nitekim bu zorlu ve şanlı çabalar, sonuçta meyvelerini vermekte gecikmedi.

Çağımızın başlıca çelişkilerini, alabildiğine keskinleştirip derinleştirerek, bir dizi çatışmalara, gelişme ve değişmelere tanık olarak, onları, esas kışkırtıcılığını üçlü faşist mihrakın (Almanya, İtalya, Japonya) yaptığı yeni bir emperyalist paylaşım savaşına doğru hızla odaklaştıran bu evrenin sonunda, 1939'larda patlak veren ve Hitler Almanya'sının Haziran 1941'de, sosyalizmin anavatını SSCB'ye saldırmasıyla doruk noktasına ulaşan 2. dünya savaşı, dünya çapındaki bir dizi yeni gelişme ve değişmeleri de birlikte getirdi.

Bu savaş sonucunda, SSCB'nin büyük katkılarıyla uluslararası komünist hareket önemli zaferler kazandı. Proleter dünya devrimi mücadelesi ileriye doğru büyük ve güçlü bir sıçrama yaptı. Bir dizi D.Avrupa ülkelerinde halk demokrasisi devletleri kuruldu. Çin'de demokratik halk devrimi zafere ulaştı. Sosyalist sistem dünya nüfusunun ve topraklarının üçte birini kapsayan bir genişliğe ulaştı. Emperyalizmin hayat alanı alabildiğine daraldı. Ulusal ve Sosyal kurtuluş mücadeleleri görülmemiş bir hız kazandı.

Diğer yanda, kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişme yasasının doğal sonucu olarak, emperyalistler arası güç dengesi de önemli değişiklikler gösterdi. ABD, dönemin en büyük emperyalist devleti olarak öne çıktı, "hür dünya"nın jandarmalığına soyundu, diğer emperyalist devletleri önemli ölçüde güdümü altına aldı, ve hayat alanının alabildiğine daralmış olmasının yarattığı ölüm korkusu ve direnciyle, bütün dikkatini sosyalist sistem ve onun dolaysız yedek güçleri durumunda bulunan diğer ülkelerdeki ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri üzerinde topladı, bütün araç ve imkanlardan yararlanarak azgın bir karşı saldırıya geçti.

Nitekim 2. dünya savaşının yarattığı bu zemin üzerinde yükselen ve günümüze kadar gelen son bir kaç on yıllık evre, hem emperyalist dünya açısından, hem de proleter dünya devrimi açısından başlı başına özel bir anlam ve öneme sahiptir. Çünkü dünyamız, bu evre içerisinde bugüne kadar rastlanılmamış oranda büyük gelişme ve değişmelere sahne olmuş ve halen de olmaktadır.

İçinde Yaşadığımız Tarihsel Dönem

Çağımızın genel gidişatına, kuşbakışı şöyle bir göz geçirdiğimizde, bu genel gidişat içerisinde, karakteristik iki olgu olarak **savaş** ve **devrimin** son derece önemli bir yer tuttuğunu ve dünyadaki tüm diğer gelişme ve değişmeler üzerinde hayati bir rol oynadığını rahatlıkla görebiliriz. Savaştan kastettiğimiz gerici emperyalist dünyayı paylaşım savaşları ve onun çeşitli ögeleri; devrimden kasettiğimiz ise, proleter dünya devrimi ve onun çeşitli ögeleridir.

Nitekim, iki emperyalist dünyayı paylaşım savaşı örneği; **insanlık tarihinin** çağımız içinde attığı iki büyük **düğüm noktası** olarak; hem emperyalizmin özünde savaş demek olduğu, hem de onun kaçınılmaz olarak nasıl devrime yol açtığı gerçeğini en bariz biçimde gözler önüne sermiştir.

O halde biz, çağımızın yorumlanmasında kolaylık sağlamak için, bu düğüm noktalarını, belli ara evrelerin başlangıcını ve sonucunu işaretleyen belli **kilometre taşları** olarak kabul edebiliriz.

Bu doğrultuda soruna yaklaştığımızda, halihazırda, çağımızın 2. dünya savaşı sonrası tarihsel dönemi içinde yaşamaktayız.

Açıktır ki, her şeyden önce proleter dünya devriminin geriye doğru çizdiği, kendi içinde dalgalı büyük bir zik-zağa tanık olan 2. dünya savaşı sonrasından günümüze kadar geçen bir kaç on yıllık evrenin, bilimsel ve diyalektik bir tahlilinin yapılabilmesi, başlı başına ayrı bir konudur. Yine de, burada, bu dönem içerisindeki belli başlı önemli gelişme ve değişmelere, kısaca ve anahatlarıyla da olsa değinmeyi yararlı görüyoruz. Bunları şöylece sıralayabiliriz:

*2. dünya savaşı ve onu takip eden on yıl içinde alabildiğine kabaran ve çağımız içindeki en yaygın sınırına varan porleter dünya devrimi, yani sosyal ve ulusal kurtuluş mücadeleleri dalgası, giderek durgunlaşmaya başlamış; kendi içinde belli dalgalanmalar göstermesine rağmen, süreç içinde geriye doğru büyük bir zik-zak çizmiş; günümüzde çağımız içindeki en alt düzeyine inmiştir; ve halihazırda da, içinde yeni bir kabarışın etmenlerini olgunlaştırmakla birlikte, genel bir durgunluk halinde seyretmektedir.

*2. dünya savaşı ve sonrası on yılın getirdiği tarihi başarı ve zaferlerin diyalektik olarak içinde taşıdığı **yenilgi tohumları**, ellili yıllardan bu yana geçen süreç içinde alabildiğine yeşerme ve boy atma zemini bulmuş, proleter dünya devrimi dalgasının geriye doğru çizdiği kendi içinde dalgalı bu devası zik-zak döneminde, sonuçta enternasyonal proletaryanın **zafer ağacını**, içinde **zafer tohumları** taşıyan büyük ve ağır bir **yenilgi ağacına** dönüştürmüştür. Ya da bir başka deyişle, "batı rüzgarı" geçici olarak "doğu rüzgarını" altetme başarısı göstermiştir. Böylece, **devrimi sürdürmenin devrimi yapmaktan çok daha zor olduğu** evrensel gerçeğini silinmeyecek biçimde enternasyonal proletaryanın zihnine kazımıştır.

*Enternasyonal proletaryanın bu ağır yenilgisine damgasını vuran esas olgu **geriye dönüş**; geriye dönüş olgusuna damgasını vuran esas öge ise **modern revizyonizmdir.** Başka bir deyişle, emperyalist burjuvazi cepheden saldırıyla fethedemediği proleter kaleyi, içten yönelttiği modern revizyonist saldırılarla fethetme başarısı göstermiştir. İşçi sınıfı hareketi saflarında ortaya çıkan **karşı devrimi** temsil eden modern revizyonizm, ilk kez 1947-48'lerde Tito mikrobuyla iktira gelmiş, sırasıyla SSCB ve Çin'deki geriye dönüşlerle işçi sınıfı hareketine **ikti ölümcül darbe** indirerek, sonuçta onu, hemen hemen bütünüyle zehirleme başarısı göstermiştir. Açıktır ki, aynı zamanda modern revizyonist ihanete karşı mücadelenin de simgesi olma konumunda bulunan **Mao Zedung** yoldaş önderliğinde, Çin'de başlatılan ve bir anlamda çağımızın ikinci Büyük Ekim Devrimi olarak adlandırılabilecek olan **Büyük Proleter Kültür Devrimi** de, dünya ölçüsünde yarattığı büyük devrimci dalgalanmaya ve sıçramaya rağmen, bu geriye gidişatı; bütünüyle durduramamış, enternasyonal proletaryanın, kaybettiği büyük mevzilerini **yeniden kurtarmasını** sağlayamamıştır. Ki, bunun daha bir dizi objektif ve subjektif nedenleri vardır. Nitekim, enternasyonal porletarya, süreç içinde, başta Çin olmak üzere diğer bir dizi önemli mevzilerini de uluslararası gericiliğe kaptırma tehlikesinden kendisini kurtaramamıştır.

*Ekim Devrimi'nin dünya sahnesine çıkardığı, daha sonraki tüm devrimlerin de katkılarda bulunarak genişlete

Devamı Syf: 15'de

Parti Şehitlerimizi Anıyoruz!

Halk Demokrasisi, Bağımsızlık, Sosyalizm ve Yüce Komünizm Davası Şehitlerimiz Ölümsüzdür!

Bilindiği gibi Ocak ayının son haftası, **Parti Şehitlerimizi Anma Haftası**'dır.

1979'dan bu yana, her yıl, Ocak ayının son haftası içerisinde; halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davamız uğruna şehit düşen sayısız yoldaşımızı, partizanımızı, savaşçımızı, sempatizanımızı, taraftarımızı: başta faşist Türk devleti ve hakim sınıfları olmak üzere, emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı, sınıf kinimizi ve mücadele azmimizi daha da bileyerek anıyoruz!

Parti şehitlerimizin ölümsüz anısı, her yıl bize daha da çok güç veriyor, gerçek kurtuluş yolumuzu daha da çok aydınlatıyor, onların uğruna seve seve ölümü kucakladığı ilkeleri, bütün gücümüzle ve en kararlı biçimde savunmanın gerçek anlam ve önemini daha da çok bilincimize kazıyor!

Parti şehitlerimizi neden Ocak ayının son haftası içinde anıyoruz?

Ocak ayının ve özellikle de Ocak ayının son haftasının, partimiz tarafından, tüm şehit yoldaşlarımızın topluca anılması için seçilmesi elbetteki boşuna değildir ve bunun bir dizi özgül ve genel nedenleri vardır.

Çünkü, Ocak ayı, gerek ülkemiz komünist hareketi, gerekse uluslararası komünist hareket açısından, derin acıların tadıldığı, büyük kayıpların verildiği, bunların ölümsüz anılarının yüreğimize ve bilincimize gömüldüğü bir dönemi simgelemektedir.

Partimizin kurucu önderi **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş bu ayda, 29 ocak 1973 günü düşmanın eline geçmiştir.

İbrahim'in can yoldaşı, Dersim halkının yiğit evladı **Ali Haydar Yıldız**, Vartinik mezrasındaki bir köme, azılı faşist Fehmi Altınbilek komutasındaki bir jandarma birliğince yapılan baskında çıkan çatışmada bu ayda, 24 Ocak 1973 günü katledilmiştir.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçi kadınlarının yüce direniş ruhunu simgeleyen **Meral Yakar** yoldaşımızın, bir parti evinde çıkan kaza sonucu yaralı olarak ele geçirilip işkence altında katledilmesi bu ayda, 22 Ocak 1973 günü olmuştur.

Partimizin yiğit savaşçısı **Atilla Özkan** yoldaşımız, İstanbul/Zeytinburnu'nda bir Parti evine yapılan baskında çıkan çatışmada, bu ayda 18 Ocak 1976 günü katledilmiştir.

2 Şubat 1978'de işkence tezgahlarında katledilen **Selahattin Doğan** yoldaşımız, yaralı olarak bu ayda, 5 Ocak 1978 günü ele geçirildi.

Keza, ülkemiz toprağında ilk kez fışkıran komünist bilincin simgesi, ülkemizin ilk gerçek Komünist Partisinin kurucusu, Lenin'in Bolşevik Partisi'nin, Sovyetler Birliği'nin sadık dostu, takipçisi ve savunucusu yüce komünist önder **Mustafa Suphi** ve TKP'nin diğer **14 kurucu üyesi** bu ayda, 28/29 Ocak 1921 gecesi, Kemalistlerce Karadeniz'in karanlık sularında boğdurularak, hunharca katledildi.

Yine, Alman proletaryasının ve 3. Enternasyonal'in yiğit ve kahraman önderlerinden **Rosa Luksemburg** ve **Karl Liebknecht** bu ayda, 15 Ocak 1919 günü akşamı Berlin'de, dipçik darbesiyle başları ezilerek hunharca katledildiler.

En önemlisi de, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halklarının yüce önder ve öğretmeni, yüce Bolşevik Partisi'nin mimarı, Büyük Ekim Devriminin simgesi ve dünyanın ilk proletarya diktatörlüğü devletinin kurucusu **Viladimir İliç Lenin**'i bu ayda, 21 Ocak 1924 günü kaybettik...

İşte bunun içindir ki, Ocak ayı, enternasyonal proletaryanını sınıf bilinçli hareketi ve onun ülkemizdeki parçasını oluşturan Partimiz açısından başlı başına özel bir anlam ve öneme sahiptir.

İşte bunun içindir ki, Partimiz, yüce komünizm davasının bu ay içinde somutlaşan ölümsüz anılarını, aynı zamanda ülkemiz devriminin tüm komünist şehitlerinin topluca anılmasının vesilesi haline getirmiş, parti şehitlerimizin ölümsüz anısını, kendi mücadelesinde ve bilincinde yaşatmayı ve yüce komünizm davamızda güçlü bir mücadele silahı haline getirmeyi doğru ve zorunlu görmüş, Ocak ayının son haftasını **Parti Şehitlerimizi Anma Haftası** olarak ilan etmiştir.

İşte bunun içindir ki biz; Ocak ayının, gerek uluslararası komünist hareket, gerekse ülkemiz komünist hareketi açısından taşıdığı bu özel anlam ve önemin bilinciyle hareket etmeli; **Parti Şehitlerimizi Anma Haftasında**, hem Ocak ayı komünizm şehitlerini, hem de tüm diğer Parti şehitlerimizi mümkün olduğunca bilinçli ve güçlü biçimde anmalı; onların ölümsüz anılarını mücadelemizde yaşatmalı; ve bize devrettikleri kızıl bayrağı daha da yükseklere kaldırmalıyız.

İşte bunun içindir ki bu yüce ve zorunlu göreve, dört elle, sıkı sıkıya ve bilinçlice sarılmalı, onun mevcut iç ve dış, ulusal ve uluslararası şartlarda taşıdığı çok daha özel anlam ve önemi kavramalı ve bunun bize yüklediği her zamankinden çok daha ağır ve büyük sorumluluğun gereklerini layıkıyla yerine getirmeye çalışmalıyız.

Bu nasıl mümkün olacaktır?

Elbette ki, her şeyden önce yüce komünizm davası şehitlerimizi anmanın gerçek anlam ve öneminin kavranmasıyla.

Bu ise, her şeyden önce, halk demokrasisi, bağımsızlık, sosyalizm ve yüce komünizm davası şehitlerinin taşıdığı ayırdedici **niteliğin** bilince çıkarılmasını gerektirir.

"Devrim —diyor Mao Zedung' yoldaş—, *ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya ya da nakış işlemeye benzemez. Devrim, o kadar zarif, o kadar rahat ve nazik, o kadar ılımlı, müşfik, kibar, ölçülü ve ılıcanap olamaz. Devrim, bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir."*

Bu, istisnasız tüm ülke devrimleri tarafından olduğu gibi ülkemiz devrimi tarafından da doğrulanan ve her geçen gün daha da çok doğrulanmakta olan evrensel bir toplumsal yasadır.

Sınıflı bir dünya ve toplumda yaşıyoruz. Bir yanda emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gericilik, diğer yandan enternasyonal proletarya, ezilen dünya halkları, tüm ilerici, devrimci, yurtsever, komünist güçler. Sınıflar, kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda iktidar sahibi olmak, karşıt sınıfları baskı ve tahakküm altına almak ya da tutmak için amansız biçimde mücadele ediyorlar ve bu sınıf mücadelesi, zaman zaman durgunlaşarak, zaman zaman gerilcyerek, zaman zaman ise alabildiğine kabararak, karşılıklı kazanım ve kayıp, başarı ve başarısızlık, yenilgi ve zaferlere tanık olarak toplumsal hayatın her alanına yansıyor ve onu alabildiğine derinden etkiliyor. Ve elbette ki, bütün bunlardan ülkemiz de fazlasıyla nasibini almaktan geri kalmıyor.

Ama bu mücadele genelde ve özelde kesin ve birbirine düşman iki ayrı kampa ayrılıyor.

Bir yanda tarihin tekerleğini geriye çevirme, ya da ileriye doğru döndürülmesini engelleme durum ve konumunda

bulunan, eskiyi, yıkılıp gitmekte olanı, çürüyeni temsil eden tüm gerici, karşı-devrimci sınıf güçleri.

Diğer yanda, tarihin tekerleğini ileriye doğru çevirme durum ve konumunda bulunan, yeniyi, doğup gelişeni temsil eden, ya da içinde bulunulan tarihi aşamada menfaatleri gereği, yeniyi, doğup gelişeni temsil edenler safında yer alan tüm ilerici, devrimci sınıf güçleri...

Bu amansız, keskin, zorlu ve çok yönlü sınıf mücadelesi içinde, ilerici, devrimci, ezilen sınıf güçlerinin safında yer alan, tarihin tekerleğini ileriye doğru çevirme mücadelesine omuz veren, bu mücadeleye katkılarda bulunan, kısacası emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı savaşan herkes saygıya, övgüye layıktır.

Ama, her halükarda da tartışma götürmez bir gerçektir ki, içinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimleri çağıyla en amansız biçimlere bürünen ve alabildiğine zorlu bir karakter kazanan bu **sınıf mücaelesi** arenası içinde, **proletarya** sınıfı ve onun **sınıf bilinçli hareketi (komünist hareket)**, ister uluslararası planda olsun isterse tek tek özgül parçalarda, son derece müstesna bir yer ve öneme sahiptir.

Enternasyonal proletarya, halihazırda bu tarihi mücadelenin motoru durumunda bulunan, aynı zamanda da proleter dünya devrimi mücadelesiyle uluslararası gericiliği yıkma mücadelesine damgasını vuran, sonuçta kendisiyle birlikte tüm sınıfları da ortadan kaldırma tarihi sorumluluğunu üstünde taşıyan, en ilerici, en disiplinli, en kararlı, en devrimci sınıftır. Ve onun bu mücadelesi, en **bilinçli** ve **örgütlü** ifadesini, kendisinin sınıf bilinçli hareketi olan uluslararası komünist hareketin ve onun tek tek özgül parçalarının şanlı ve tarihi mücadelesinde bulmaktadır ve işte tam da bu nedenlerden dolayıdır ki, enternasyonal proletaryanın, kendi sınıf bilinçli hareketi önderliğindeki bu şanlı ve tarihi mücadelesi, daha da büyük bir saygıya ve övgüye layıktır.

Mao Zedung yoldaşın da vurguladığı gibi, devrim, alabildiğine zorlu, amansız ve acımasız bir sınıf mücadelesi demektir. Ve nerede mücadele varsa, orada, çeşitli zorluklarla karşılaşılması, binbir sıkıntının çekilmesi, fedakarlıklarda bulunulması, sayısız kayıplar verilmesi, büyük başarısızlıklara uğranılması, hatta zaman zaman ağır yenilgiler alınması gibi, bu şanlı ve tarihi mücadele ateşi içinde sık sık **ölümle** de karşılaşılması doğaldır, ve nitekim sınıf mücadelesi tarihi bunun sayısız örnekleriyle dolup taşmaktadır.

Açıktır ki, bu mücadele içinde, emepryalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı savaşan bu savaş içinde ölen herkes saygıya, övgüye layıktır.

Ama bu tarihi ve şanlı mücadelenin en bilinçli ifadesi olan, onun en ön saflarında yer alan, dolayısıyla da sınıf mücadelesinin yakıcı ateşini mütemadiyen etinde kemiğinde, iliklerinde hisseden, yaşayan **komünist savaşçılar** ve bu uğurda seve seve ölümü kucaklayan **komünist şehitler**, daha da büyük bir saygı ve övgüye layıktır.

Eğer biz, bu kalın ayrım çizgisini açıklıkla ortaya koymaz, komünist savaşçıları ve şehitleri, tüm diğer devrimci, ilerici, yurtsever, demokratlardan **nitelik olarak** ayırmaz, bu bilinç ve perspektifle hareket etmezsek, hem proletarya ve halkın bilincini karartmış, hem de **komünist şehitlere** saygısızlık etmiş, onların komünist anılarına leke sürmüş, dolayısıyla onların karşısında suçlu duruma düşmüş oluruz.

O halde bu duruma düşmemenin yolu nedir?

Bunun yolu, her şeyden önce, komünist savaşçı ve şehitlerle tüm diğer unsurlar arasındaki hayati **nitelik farkının** ne olduğunu bilmektir. Elbetteki komünist savaşçı ve şehitleri, tüm diğerlerinden ayıran bir dizi önemli özellik ve erdemler vardır. Ama, hiç tartışmasız bir gerçektir ki, bunlar içinde ve üzerinde tayinedici rolü oynayan, gerek komünist savaşçıların mücadelesini şekillendiren, gerekse komünist şehitlerin mücadelesine damgasını vuran, onların sahip oldukları, savundukları ve sınıf mücadelesinin objektif gerçekliğine uygulamaya çalıştıkları **komünist ideolojileridir.** Komünistleri **komünist** yapan, onların kızıl direnme ruhuna ve komünistçe ölümlerine damgasını vuran **esas etken** işte budur. Bu tayinedici öge, komünist şehitlerin anısı içerisinden çıkarılıp atıldığında, onlardan geriye, sadece yaldızlı isimlerinden başka birşey kalmaz.

Partimiz, 12 Mart azgın faşizmi şartlarında kuruldu, bütün gücüyle sınıf mücadelesi ateşi içine atıldı, ülkemiz devriminin en bilinçli, en mücadeleci ve en dirençli odağı halini alarak, bugüne kadar mücadelesini aralıksız biçimde sürdüre geldi. Onun, komünist ideolojisi, karakteri ve mücadelesiyle, hakim sınıfların şimşeklerini üzerine çekmesi kaçınılmazdı. Ve nitekim öyle de oldu ve halende olmaktadır.

Bu şanlı ve tarihi mücadele içinde, düşmanlarının adeta korkulu rüyası haline gelmekten gecikmeyen Partimiz, diğer yandan sınıf mücadelesinin zorlu ve şiddetli karakteri icabı, bir dizi kayıplar vermekten, çeşitli başarısızlıklarla karşılaşmaktan ve hatta ağır yenilgiler almaktan kendisini kurtaramadı. Bu süreçte, daha kuruluş aşamasından başlamak ve başta **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş olmak üzere, sayısız üyesini, savaşçısını, sempatizanını ve taraftarını **şehit** verdi. Sayısız yoldaşımız, **İbrahim Kaypakkaya** tarafından ülkemiz pratiğine sokulan ve Partimizin şekillenmesinde birinci derecede rol oynayan komünist ideoloji ve çizgi doğrultusunda girişilen can bedeli mücadele içinde hayatını kaybetti, şehit düştü.

Açıktır ki; Süleyman'lar, Hasan Hakkı'lar, Haydar'lar, Ali'ler, Efendi'ler, İsmail'ler, Cemil'ler, Orhan'lar, Mehmet Zeki'ler, Meral'ler, Bahar'lar, Sırma'lar, Ahmet Muharrem'ler, Ali Haydar'lar ve daha niceleri, bilmeden ve gözü kapalı bir tarzda ölüme gitmediler.

Onlar bilerek ve işkence tezgahlarını, idam sehpalarını, zindanları, faşist namluları, hain pusuları... önceden göze alarak, adeta ölümün üzerine üzerine yürüdüler.

Onlar Partimize, Onun Marksist-Leninist çizgisine, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğine, ülkemiz devriminin ve proleter dünya devriminin zaferine yürekten inandılar. Her türden rahatı, lüksü, mevkiyi ve kişisel menfaati ellerinin tersiyle bir tarafa ittiler, zor ve tehlikeli, ama şerefli ve yüce bir yolu, partiye halka, devrime hizmet yolunu, direniş, mücadele, zafer yolunu seçtiler. Sayımızın azlığına, düşmanın çokluğuna bakmadılar. Faşist ideolojinin bilinçlerine vurduğu kölelik zincirini kin ve nefretle parçaladılar. Düzinelerce "ML", "komünist", "sosyalist", "proleter devrimci" cilalı oportünist, reformist, revizyonist, modern revizyonist ideolojinin "çekiciliği"ne, yaldızlı sözlerine kapılmadılar. Partimizin ilkelerine, ideolojisine, çizgisine sıkı sıkıya sarıldılar ve en zor şartlarda dahi partimizi en kararlı biçimde savunmaktan asla geri kalmadılar. Bu ilke, ideoloji ve çizginin kendilerine kazandırdığı kızıl direniş ruhuyla dolup taşarak, bütün güçleriyle sınıf mücadelesinin engin denizine atıldılar. Bugün içindeki geleceği, tohum içindeki bitkiyi, yenilgi içindeki zaferi, evrensel içindeki özgülü ve ölüm içindeki hayatı gördüler; Partimizin ülkemiz toprağına diktiği komünizm ağacına dal, budak, yaprak, çiçek oldular; Partimizin gösterdiği gerçek kurtuluş yolunda, çalıştılar, uğraştılar, savaştılar; ve bu mücadele içinde seve seve ölümü kucakladılar, tohumlar gibi birer birer halkımızın bire bin veren bereketli ölümsüzlük toprağına düştüler...

Elbetteki herkes bir gün ölecektir. Bu kaçınılmaz bir doğa yasasıdır.

Ama her ölüm aynı anlam ve öneme sahip değildir. Eğer biz; parti için, proletarya için, halk için, devrim için, sosyalizm ve yüce komünizm için, bilerek isteyerek ve seve seve ölümü göze alıyor ve gerektiğinde şerefimizle ve alnımız ak, başımız dik bir biçimde ölmeyi biliyorsak; böyle bir ölüm kaf dağından daha yüce bir ölümdür. Ve bu aslında ölmek değil, tam tersine partinin, proletaryanın, halkın ve devrimin yüreğine ve bilincine gömülerek ölümsüzleşmektir.

İşte bunun içindir ki, halk demokrasisi,bağımsızlık,sosyalizm ve yüce komünizm davası uğruna,parti için,halk için, devrim için gerektiğinde hiç tereddütsüz seve seve ölmesini bilmek,tüm komünistler için,nasıl şerefli ve onurlu bir görevse; bu uğurda şehit düşenleri layıkıyla anmak, onların ölümsüz anısını en kararlı biçimde savunmak,onların devrettiği bayrağı daha da yükseklere

Devamı Syf: 8'de

★Kemalist zorbalarca, 28-29 Ocak 1921 gecesi, Karedeniz'in karanlık sularında boğdurularak, hunharca katledilişlerinin 64. yılında;

Mustafa Suphi ve 14 Yoldaşını Anıyoruz!

★Mustafa Suphi'nin, 14 yoldaşının ve gerçek TKP'nin ölümsüz anısı mücadelemizde yaşıyor, yaşayacak!

Parti Şehitlerimizi Anma Haftasında, Kemalist zorbalarca, 28/29 Ocak 1921 gecesi, Karedenizin karanlık sularında boğdurularak hunharca katledilen yüce komünist önder **Mustafa Suphi** ve **14 yoldaşının** güçlü biçimde anılmasına da özel önem vermeliyiz. Çünkü onların ölümsüz anısının ülkemiz devrim tarihinde son derece önemli ve anlamlı bir yeri vardır. Eğer içinde yaşanılan **yenilgi yıllarının** yol açtığı bir dizi olumsuzluklar tersine çevrilmek, alınan ağır yenilginin yaraları süratle sarılmak, yol açtığı büyük potansiyel kaybı süratle telafi edilmek isteniyorsa, hiç kuşkusuz ki bunda; **M. Suphi, 14 yoldaşı** ve ülkemizin ilk gerçek **TKP**'sinin tarihi mirasının ve bu miras'tan çıkarılacak doğru ve ilkeli derslerin önemli bir rolü olacaktır. Ki, bu konuda esas görev, **M.Suphi** TKP'sinin doğrudan devamı olarak kurulan ve onun **komünist mirasının** en kararlı ve bilinçli savunucusu olduğunu, daha kuruluşunda dost-düşman herkese ilan eden Partimiz **TKP/ML**'ye düşmektedir.

Ülkemiz toprağında yetişen müstesna komünist önderlerden birisi olan **M.Suphi**, 1883 yılında Giresun'da doğdu. Paris'te, Sosyal Bilimler Fakültesi'nde eğötim gördü. Dünya tarihinin önemli kilometre taşlarından birisi durumunda bulunan 1905 Devriminin, **M.Suphi** yoldaşın bilincinin şekillenmesinde de büyük etkisi oldu ve onu derinden etkiledi. Osmanlı Devletince, M.Şefik Paşa'nın öldürülmesi olayı bahane edilerek 1913'te tutuklanan **M.Suphi**, sürgüne gönderildiği Sinop kalesinden 1914'te kaçmayı başardı. 1915 yılında Bolşevikler'le ilişki kurdu. Bolşeviklerin etki ve desteğiyle Rusya'daki Türk işçi ve köylüleri arasında yoğun bir ajitasyon propaganda faaliyetine girişti. 1918'de, ilk Türkçe komünist gazete olan "**Yeni Dünya**"yı çıkarmaya başladı.

"**Yeni Dünya**"nın, ülkemiz komünist hareketinin oluşmasında son derece büyük bir rolü oldu. Bu tarihten itibaren, gerek ülke içinde gerekse ülke dışında ilk komünist örgütlenmeler filiz

sürmeye başlamakta geçikmedi. Bunların en başta geleni durumunda bulunan **Türkiye Komünist Teşkilatı**, 25 Temmuz 1918'de Moskova'da toplanan Türk Sol Sosyalistleri Konferansında, bizzat **M.Suphi** yoldaşın teşvikçiliği ve önderliği altında kuruldu. **TKP**, bir yanda uluslararası enternasyonalist görevlerini gücü oranında ve layıkıyla yerine getirmeye çalışırken, diğer yandan **TKP**'nin kurulması faaliyetlerini yoğun biçimde sürdürmektende geri kalmadı. 1918 Aralık ayında Petrograd'ta yapılan Uluslararası Devrimciler toplantısında ve 1919'un Mart ayında Moskova'da yapılan 3. Enternasyonal 1. Kongresinde, **TKT'yi, Türk delegesi olarak temsil eden M.Suphi** yoldaş, Anadolu'da yükselmeye başlayan anti-emperyalist mücadeleye katılmak üzere, esir Türklerden olşan bir Türk Kızıl Ordu Birliği örgütledi.

Aynı dönemlerde; **Ş.Hüsnü** önderliğinde 22 Eylül 1919'da İstanbul'da kurulan **Türkiye İşçi ve Çiftçi Fırkası**; **Şerif Manatof** önderliğinde 14 Temmuz 1920'de Ankara'da kurulan **Türkiye Halk Komünsit Partisi** de sosyalist fikirler doğrultusunda faaliyet yürüten diğer iki teşkilattı. **TİÇF**'in yayın organı "**Kurtuluş**" dergisi, **THKP**'nin yayın organları ise "**Yeni Hayat**" dergisiyle "**Emek**" gazetesiydi. TİÇF'in kurucuları arasında Ethem Nejat'ta yer alıyordu.

Bu üç teşkilatın katılmasıyla, 10 Eylül 1920'de Bakü'de toplanan 1. Kongrede, **M.Suphi** önderliğinde kurulan **Türkiye Komünist Partisi**, ülkemizin ilk komünist partisi olarak tarih sahnesine çıktı ve sınıf mücadelesi arenasına girdi. Bu ülkemiz tarihinde çığır açan, ülkemiz proletaryasını "kendiliğinden bir sınıf" olmaktan çıkarıp "kendisi için bir sınıf" haline getiren, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden amele ve rençberlerinin gerçek kurtuluş yoluna ışık tutan bir olaydı.

Ülkemizde yükselen milli kurtuluş savaşı ateşi ve dünyayı sarsan Büyük Ekim Devrimi'nin toplumumuzu da derinden etkileyen zaferi şartlarında kurulan **TKP**, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden amale ve rençberlerini bayrağı altında toparlamak ve gerçek kurtuluş yolunda seferber etmek için, içte ve dışta yoğun bir faaliyete girişmekte gecikmedi. Ve bu doğrultuda, kuruluşundan sonra geçen oldukça kısa bir süre içinde, son derece önemli başarılar elde etti.

Ama düşman, kendisi açısından **ölümcül** tehlikeyi oluşturan **TKP**'ye yönelmekte gecikmedi. Anadolu'da, esas olarak kendiliğindenci bir tarzda yükselen Milli Kurtuluş Savaşı'nın önderliğini ele geçirerek, onu alabildiğine güdük bir anti-emperyalist (daha doğrusu anti-sömürgeci) muhtevaya büründüren Kemalistler, bu savaşta "işbirliği" yapmanın esaslarını konuşmak üzere ülkeye davet ettikleri **M.Suphi**'ye son derece vahşi ve barbar bir komplo hazırladılar. Kemalistlerin kurdukları kanlı komplonun kurbanı olan **M.Suphi** ve **TKP**'nin diğer **14 Kurucu üyesi**, 28/29 Ocak 1921 gecesi Karadeniz'in karanlık sularında boğdurularak, hunharca katledildiler.

Bu kuruluşunun üzerinden henüz beş ay bile geçmemiş olan **TKP**'ye, Kemalistlerce indirilen son derece ağır bir darbe oldu ve onu tam beyninde vurdu. Bu ağır ve ölümcül darbenin etkisinden kurtulamayan **TKP**, süreç içinde yozlaştı, çürüdü ve nitelik değiştirdi. Ş.Hüsnü'nün önderliğinde, kendi candüşmanı olan Kemalizmin dalkavukçusu kesile-

rek, kısa süre çinde reformist-revizyonist bir orta burjuva tekkesi haline gelmekte gecikmeyen TKP'nin bu **nitelik dönüşümü**, ülkemiz toprağında fışkıran komünist mücadele ve bilincin **dumura** uğramasını da birlikte getirdi. Bu bilinç ve mücadelenin ülkemiz toprağında, yıllar sonra **yeniden** ve eskisinden çok daha güçlü biçimde **fışkırabilmesi** için, aradan tam yarım asrı aşkın bir sürenin geçmesi gerekti. Azgın 12 Mart faşizmi şartlarında, çok yönlü bir sınıf mücadelesi ateşi içerisinde, **İbrahim Kaypakkaya** yoldaş önderliğinde **M.Suphi** gerçek **TKP**'sinin doğrudan devamı ve bilinçli mirasçısı olarak 1972'lerde kurulan Partimiz **TKP/ML**, komünizmin kızıl bayrağını ikinci kez ülkemiz toprağında dalgalandırmaya başladı.

Ülkemizin bu ilk ve gerçek TKP'si, daha henüz kurulmuşken ve kuruluş görevlerini dahi gereği gibi tamamlayamamışken, nasıl oldu da böylesine ağır bir darbe aldı, bu ölümcül yenilgiye uğradı, ülkemiz toprağında fışkıran komünist bilinç ve mücadelenin **kesintiye** ve **dumura** uğramasına neden oldu?

Kuşkusuz ki bunun, bir dizi objektif ve subjektif nedenleri (henüz oldukça genç ve tecrübesiz olması, ülkemiz toprağının derinliklerine gereği gibi **kök salacak** zamanı bulamaması, çizgisindeki belli hata, zaaf ve eksiklikler, en önemlisi de Kemalistlere karşı gösterilen "iyi niyet"te ifadesini bulan belirgin subjektivizm vs. gibi) vardır.

Ama her halükarda da tartışma götürmez bir gerçektir ki, TKP'nin, çeşitli objektif ve subjektif nedenler sonucu tam beyninden aldığı ilk öldürücü darbenin (M. Suphi ve diğer 14 kurucu kadronun katli), onun süreç içinde **nitelik değiştirmesinde tayinedici bir rolü** olmuştur.

Çünkü, zengin bir bilgi ve kültür birikimi zemini üzerinde Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini derinden kavrayarak; bir ideolojik-siyasi-örgütsel çizgi bütünlüğü içinde, ülkemiz devriminin somut pratiğiyle kaynaştıran; bilimsel sosyalizm öğretisini ülkemiz sınıf mücadelesine sokan; ve ortaya koydukları **teorik ilkeler** temelinde ülkemiz komünist hareketinin (TKP'nin) **şekillendirilmesinde** birinci derecede rol oynayan etmen, bu **merkezi önderlik çekirdeğinden** ve özellikle de M.Suphi'den başkası değildi.

TKP, düşmanın dışardan ve cepheden yönelttiği azgın bir saldırıyla saflarında yol açtığı bu merkezi önderlik **boşluğunu**, çeşitli objektif ve subjektif nedenlerden dolayı zamanında ve gereği gibi dolduramadı —ki bu, sadece iradi olarak öyle kolay kolay doldurulabilecek bir boşluk değildir—. Dolayısıyla, o zamanki mevcut örgütsel yapısı ve hiyerarşisi içinde öne fırlayan önder kadrolar, bu boşluğu gereği gibi doldurup, TKP'nin komünist çizgisini bilinçlice savunup geliştiremediler. Bu çizgiden sapmak, çok geçmeden TKP'ye reformist-revizyonist bir çizgi hakim kıldılar, onu nitelik olarak bir orta burjuva partiye dönüştürdüler. Ve bilindiği gibi bu dönüşümde tayinedici rolü oynayan da Ş.Hüsnü'dür.

Aslında hakim sınıfların Kemalistler eliyle ülkemizin ilk komünist partisine tam beyninden vurdukları, dolayısıyla da onu, özellikle de **M.Suphi** gibi bir **beyinden** (kurucu komünist önderden) yoksun bırakarak nitelik dönüşümüne yolu düzledikleri bu ağır ve öldürücü darbe, Partimiz açısından da son derece öğretici bir tarihsel tecrübe olma özelliğine sahiptir.

Çünkü, Partimizin kuruluşundan bu yana aldığı iki ağır yenilgi (ilkinde kurucu önderimiz İ.Kaypakkaya'nın katli bir anlamda Partimizi tam beyninden vurmuştur) ve bu yenilgilerin yol açtığı bir dizi başarısızlık, kayıp ve olumsuzluklar içinde de, onun, çeşitli objektif ve subjektif nedenlerden dolayı öncelikle de beyninden (merkezi önderliğinden) aldığı ciddi darbelerin son derece önemli bir rolü ve yeri vardır.

Bundan çıkarılması gereken hayati ders, komünist hareketin, içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte, kendi merkezi önderliğini düşman saldırılarından koruma doğrultusunda gereken azami dikkati göstermesi gerektiğidir. Ki, bunda da tayinedici rolü oynayacak olan, söz konusu merkezi önderliğin, hem kendisi, hem de parti bütünü açısından izleyeceği ideolojik-siyasi-örgütsel çizgisinin doğruluğudur. Çünkü düşman, kaleyi, sadece dıştan bir saldırıyla ve mümkün olduğu kadar kısa yoldan fethetmeye çalışmakla kalmamakta, çoğunlukla da onu içten fethetmenin çarelerini aramaktadır. Ve bu ikisi de, genel olarak birbirini tamamlayıcı bir rol oynamaktadır.

İşte bizce, içinde bulunduğumuz **yenilgi yıllarında** ve **zor devrimcilik döneminde**, katledilişlerinin 64. yılında **M.Suphi** ve **14 yoldaşını** saygıyla anmanın, gerçek **TKP'nin komünist mirasını** layıkıyla savunmanın özgül anlam ve önemi budur. Böyle tarihi ve acil dersler çıkarılmadıkça, çoğu sahte "komünist" ve "ML"lerin yaptığı gibi, kuru kuruya "M.Suhi ve TKP miras"çılığı yapmanın, devrimci kadroların ve devrimci kamuoyunun gözüne kül serpilmeye devam edilmiş olmasının ötesinde, herhangi bir teorik ve pratik değeri kalmaz.

Bu perspektif doğrultusunda, Kemalistlerce katledilişlerinin 64. yılında **M.Suphi** ve **14 yoldaşının** ölümsüz anısını ve **TKP'nin** tarihi **komünist mirasını**, hem sınıf düşmanlarımıza, hem de her türden sahte "devrimci" ve sahte "komünist"lere karşı, alabildiğine keskin ve güçlü bir mücadele silahı haline getirelim! **M.Suphi** gerçek **TKP**'sinden devraldığımız komünizmin kızıl bayrağını, üzerine sürülmek istenen lekeleri bütün gücümüzle kazımaya çalışarak, daha da yükseklere kaldıralım!

Parti Şehitlerimizi...

Baştarafı Syf: 6'da

kaldırmak da geride kalanlar için öylesine zorunlu ve vazgeçilmez bir görevdir.

İşte bunun içindir ki; **Parti Şehitlerimizi Anma Haftası** içerisinde, başta **Lenin, Mustafa Suphi** ve **İbrahim Kaypakkaya** olmak üzere, hem Ocak ayı şehitlerimizi, hem de tüm diğer şehitlerimizi daha güçlü ve bilinçli biçimde anmalı; şehitlerimizin ölümsüz anısından aldığımız güç ve ilhamla, halihazırda içinde bulunulan **yenilgi yılları** ve **zor devrimcilik döneminin** karşımıza koyduğu çok yönlü görev ve sorunlara yaklaşmalı; bu görevlerin gereği gibi yerine getirilmesi, bu sorunların gereği gibi çözülmesi doğrultusunda yoğun çaba sarfetmeli; mümkün olduğu kadar bilinçli ve örgütlü bir tarzda, bu dönemin bir dizi olumsuzluklarının tersine çevrilmesi doğrultusunda fasl şekilde çalışmalı; mevcut güç ve imkanların korunması, düşman karşısında verilen kayıpların asgariye indirilmesi konusunda gereken azami çabayı ve dikkati göstermeli; en önemlisi de, gelecek için, bugünden ve geçmişten doğru dersler çıkarmalı; özellikle de ileriye doğru güçlü bir sıçramanın yapılabilmesi açısından; hem yaralarımızı ihtimamla sarmalı; hem süratle derlenip toparlanmalı; hem de en küçük imkan ve fırsattan dahi yararlanarak güç toplamalı; ve geleceğe doğru daha bir emin ve bilinçli yürümenin vakar ve engin coşkusuyla, parti şehitlerimizin ölümsüz anısına, bir kez daha en güçlü biçimde haykırmalıyız;

Siz ki canınızı verdiniz halkımız için
Siz ki her şeyinizi verdiniz bu kavga uğruna
Göğsümüzde onurla dalgalanan kavganın bayrağına
Siz ki al rengini verdiniz!
Ey ölümsüz halkımız için toprağa düşenlerimiz
Ey yüce oğulları halkımızın
Gururla ve sabırla dinlenin şimdi
Kavganızı sürdürüyor yoldaşlarınız!

Ölümünün 61. Yıldönümünde; Enternasyonal Proletaryanın ve Ezilen Dünya Halklarının Yüce Önderi ve Öğretmeni **VİLADİMİR İLİÇ LENİN**'in Ölümsüz Anısı Önünde Saygıyla Eğiliyoruz!

V.İ.LENİN ÖLÜMSÜZDÜR!

21 Ocak 1985 tarihi, enternasyonal proletaryanın ve ezilen dünya halklarının büyük önder ve öğretmeni, yüce Bolşevik Partisinin kurucusu ve mimarı, Büyük Ekim Devriminin simgesi, dünyanın ilk proletarya diktatörlüğü devleti olan SSCB'nin yaratıcısı **Vladimir İliç Lenin**'in, 21 Ocak 1924'te Moskova yakınlarındaki Gorki'de hayatını kaybedişinin 61. yıldönümüdür.

Ölümünün 61. yıldönümünde, **V.İ.Lenin**'i, ölümsüz anısı önünde bir kez daha saygıyla eğilerek anıyoruz.

V.İ.Lenin ismi, ölümsüzlük sembolü olarak dünya tarihi içinde son derece müstesna bir yere, son derece büyük bir anlam ve önemle sahiptir. Bütün ömrünü, en küçük bir kişisel menfaat dahi gözetmeksizin, yüce Bolşevik Partisine, Rusya Devrimine, çeşitli milliyetlerden Rusya proletaryası ve halkına, proleter dünya devrimine, enternasyonal proletaryaya ve ezilen dünya halklarına adayan, bu uğurda yorulmak nedir bilmeyen ve adeta insanlık tarihinin mucizelerini yaratan **V.İ.Lenin**; bu son derece amansız ve çetin, ama o kadar da şanlı ve yüce çok yönlü, geniş kapsamlı teorik, ideolojik, siyasi, örgütsel, kültürel ve pratik mücadelesiyle adını, dünya tarihinin sayfaları arasına altın harflerle ve hiç bir zaman silinmeyecek biçimde kazımıştır.

Hiç kuşkusuz ki, Lenin'i **Lenin** yapan tayinedici öğe; onun, gerek Rusya devriminin, gerekse proleter dünya devriminin çok yönlü ve geniş kapsamlı sorunlarına ışık tutma doğrultusunda ortaya koyduğu ve Marksizm bilimi hazinesine kattığı teorik eserleri, ölümsüz fikirleri, yani **Leninizmdir. Lenin**'in yüce ve ölümsüz anısı içerisinden bu belirleyici öge çıkarılıp alındığında, ya da bu öge **Lenin'in** anısı içerisindeki müstesna yerine gereği gibi ve bilinçlice oturtulamadığında, geriye ortada aziz derekesine düşürülmüş basit bir "Lenin sülüeti"nden başka bir şey kalmaz. Ki, bu, Lenin'in yüce ve ölümsüz anısına yapılmış en büyük saygısızlık olur.

V.İ.Lenin, enternasyonal proletaryanın yüce öğretmenleri **Karl Marks** ve **Friedrich Engels**'in sadık bir öğrencisi, onların yarattığı bilimsel sosyalizm öğretisinin, yani **Marksizmin** kararlı bir savunucusu ve uygulayıcısıdır. Marksizmin evrensel gerçeğini alabildiğine derinden kavrayan **Lenin**; sadece onu, değişen iç ve dış, ulusal ve uluslararası şartlara, zaman ve mekana bağlı olarak, son derece yaratıcı bir tarzda uygulamakla kalmamış, aynı zamanda ona ölümsüz katkılarda bulunmuş, onu alabildiğine derinleştirip zenginleştirmiş, sonuçta emperyalizm ve proleter devrimleri çağının **Marksizmi**, daha tam ifade etmek gerekirse, genel olarak proleter devrimin teori ve taktiği, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiği olan **Leninizmi** yaratmıştır.

Açıktır ki bu, kesinlikle, **Leninizmin** Marksizmden tamamiyle ayrı bir şey olduğu ve Marksizmden adeta bir Çin seddiyle ayrıldığı anlamına gelmez, gelemez. Tam tersine, **Leninizm**, Marksizmin doğrudan devamı ve onun ilkelerinin, gelişen toplumsal hareketliliğin yeni koşullarına yaratıcı bir tarzda ve derinleştirilerek uygulanmasından başka birşey değildir. Bu gerçeği, Lenin'in sadık öğrencisi, Leninizmin kararlı savunucusu büyük usta Stalin yoldaş, en özlü biçimde şöyle dile getirmektedir:

"Lenin'in Marksizme ne yeni bir ilke eklediğini, ne de eski ilkelerden herhangi birini çıkardığını sanmıyorum. Lenin, Marks ve Engels'in en sadık talebesi olmuş ve eserleriyle de olmaktadır. Lenin Marksist ilkeleri daima temel olarak almıştır. Fakat O, sadece Marks ve Engels'in doktrinin yapımcısı olmamış, bu doktrini devam ettirmiştir. Bunun anlamı nedir? Bu, şöyle açıklanabilir: Lenin, Marks ve Engels'in doktrini, gelişen toplumun yeni koşullarına uydurarak, kapitalizmin ve emperyalizmin yeni boyutlarını gözönüne alarak geliştirmiştir. Böylece Marks'ın doktrinini, sınıf mücadelesinin yeni koşulları içinde geliştirip ilerleten Lenin, Marks ve Engels'e kıyaslanacak olursa, Marksizmin hazinesine yeni bir şeyler katmış olur. Ne var ki, bu yeni şeyler, Marks ve Engels'in öne sürdükleri ilkelerden ayrılmamakta, tam aksine bu ilkelere dayanmaktadır." [Amerikan İşçi Delegasyonu ile 9 Eylül 1927'de yapılan söyleşi'den — Bkz: J.Stalin, Lenin, sf: 49-50, Yol Yay.]

O halde kelimenin gerçek anlamıyla Lenin'i **savunmak**, onu layıkıyla **anmak** ve onun ölümsüz anısını her türden açık ve gizli, dolaylı ve dolaysız saldırıya karşı gereği gibi **korumak** ne demektir?

Bunun, her şeyden önce **Leninizmi**, dolayısıyla **Marksizmi**, daha tam söylersek Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung yoldaşların Marksist-Leninist mirasının bütününü; her türden iç ve dış, açık ve gizli, dolaylı ve dolaysız saldırılardan korumak; bu mirası kararlılıkla savunmak; yaratıcı bir tarzda değişen ve gelişen toplumsal hareketlilik şartlarına uygulamak; onu mümkün olduğu kadar geliştirmek, zenginleştirmek ve derinleştirmek demek olduğu, gerçek Marksist-leninistler açısından tartışma götürmez bir gerçektir.

Yine tartışma götürmez bir gerçektir ki, bütün bu görevlerin mümkün olduğunca çok yönlü ve geniş kapsamlı bir biçimde yerine getirilmeye çalışılması, halihazırda içinde bulunulan mevcut dünya ve ülke şartlarında, çok daha özel bir anlam ve önem kazanmaktadır. Çünkü bu miras, bugün, her zamankinden daha da çok daha da pervasız biçimde, her renk ve boydan, açık gizli, iç dış, dolaylı dolaysız saldırılara maruz kalmak-

ta, adeta iğdiş edilmekte, içi boşaltılmaya çalışılmakta, onun **gerçek özü**, bin bir yol ve yönteme başvurularak çıkarılıp bir kenara atılmakta ve ortalıkta geriye Marksizmin, Leninizmin, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'un lafzından başka bir şey kalmamaktadır.

Bu saldırılar alabildiğine çok yönlü ve çok çeşitlidir. Bunların **Lenin/Leninizm** konusunda somutlaşan, dolayısıyla Marksizme ve Marks, Engles, Lenin, Stalin, Mao Zedung'un Marksist-Leninist mirasının bütününe (mevcut şartlarda özellikle de Mao Zedung'un mirasına) yönelen bu saldırıları, en genel hatlarıyla öncelikle iki kategoriye ayırabiliriz:

1. **Lenin** ve **Leninizme** açıktan ve doğrudan saldıranlar; bunlara klasik emperyalistler ve çeşitli klasik burjuva ve feodal dünya görüşüyle onların paraleline düşen gericiler örnek gösterilebilinir.

2. **Lenin** ve **Leninizme** sözde sahip çıkar görünen, ama ya onun temel ilkelerini iğdiş ederek, ya da onun özünü boşaltarak **hatta** bir çok hayati ilkelerini açıktan reddederek, **Lenin** ve **Leninizmi**, Marksizme ve diğer ustalara karşı çıkartarak, dolayısıyla diğer ustaların ve bizzat Marksizmin şahsında somutlaştırılarak sürdürülen saldırılar; yani "Leninizm" kılığına bürünerek, ya da "Marksizm", ve hatta bir çok durumlarda "Marksizm-Leninizm" kılığına bürünülerek sürdürülen saldırılar; bunları da kalın bir çizgiyle ikiye ayırmak gerekir:

a) Karşı-devrimci akımlar: Başta Kruşçev-Brejnev modern revizyonizmi olmak üzere, "üç dünyacı" (bu akımın başını çeken Çin'li hainler son dönemlerde Marksizmin artık "eskidiği" yollu bir safsatayı piyasaya sürmeye yeltenecek kadar açık Marksizm düşmanı kesildiler), Tito'cu modern revizyonist ve "Euro-komünist" (bunlar Leninizmin proletarya diktatörlüğü vb. gibi bir dizi temel ilkelerini açıktan reddediyorlar) akımlar vs... Ayrıca modern revizyonizm-trockizm kırması çizgisiyle, AEP dönek hainleri de (saldırılarını özellikle Mao Zedung yoldaşın şahsında yoğunlaştırarak) bu ML düşmanı ideolojik saldırı cephesine katılmıştır.

b) Sınıfsal konumları itibarıyla devrimci saflarda bulunupta şu ya da bu şekilde **Lenin** ve **Leninizme**, ya da bu maske ardına sığınarak diğer ustalara saldıran çeşitli küçük-burjuva ve orta burjuva akımlar...

İşte mevcut şartlarda, **Lenin** ve **Leninizmi** gerçek anlamda savunmak, her şeyden önce bütün bu çok yönlü, açık gizli, dolaylı dolaysız saldırılara karşı amansız ve acımasız biçimde savaşmak demektir. Ve en önemlisi de bütün bu saldırıları başarıyla bertaraf etmenin en güçlü silahı yine **Leninizmin** bizzat kendisi olmaya devam etmektedir. Bu nedenle, halihazırda çağımız içindeki en zayıf ve cılız anını yaşamaya sürüklenmiş durumda bulunan uluslararası komünist hareket ve onun tek tek özgül parçalarının görevi, her zamandan daha da çok Leninizmi (ve Marksizmi) silahına sarılarak, bütün bu çok yönlü saldırılara karşı mücadele etmektir. Ancak bu mücadele içinde, yani zıtlarıyla mücadele ede ede ML gelişebilir, güçlenebilir, yeniden dünyayı titreten maddi bir güç haline gelebilir.

Açıktır ki, Lenin yoldaşın ölümsüz anısı, bugün içinde bulunulan yenilgi yılları ve zor devrimcilik döneminde, Partimize de her zamankinden daha da çok yol göstermeye ve ışık tutmaya devam etmektedir. Bunun bilinciyle hareket etmeli, yukardaki genel görevimizin yanı sıra, mevcut ülke ve dünya şartlarında, çok yönlü zor ve ağır görevlerle karşı karşıya bulunduğumuz bir ortamda, Lenin yoldaşı layıkıyla anmanın, her şeyden önce:

* **İçinde bulunulan yenilgi yılları** ve **zor devrimcilik döneminin, Leninist** bir tahlilinin yapılması, buna yol açan nedenlerin aranılıp bulunması, bu dönemin karşımıza koyduğu çok yönlü genel ve özgül görev ve sorunların bilincine varılması, dolayısıyla alabildiğine büyük bir şevk ve çabayla bütün bunların üstesinden gelinmeye çalışılması;

* **Lenin** gibi gerçek bir **komünist önderin** ve **Leninist** bir **merkezi önderlik çekirdeğinin;** komünist teorinin yaratılmasında; komünist partisinin şekillendirilmesi ve inşasında; komünist bilincin sınıf mücadelesine sokulmasında; yığınlara komünist bilincin taşınmasında; devrime başarıyla önderlik edilmesinde vs. olduğu gibi; bu tür dönemlerin genel ve özgül sorunlarının, mümkün olduğunca bilinçli tarzda ortaya konulmasında ve çözülmesinde de oynayacağı tayinedici **merkezi rolün** çok daha iyi biçimde bilincine varılması, bu tür komünist önder ve önderlik çekirdeklerinin düşman saldırılarından korunması için azami çabanın sarfedilmesi;

* **Leninist parti ruhunun** alabildiğine yüceltilmesi; partinin dalgalandırdığı komünizmin kızıl bayrağının yere düşmesine ve ayaklar altında sürünmesine kesinlikle ve ne pahasına olursa olsun meydan verilmemesi; bu bayrak etrafında, gerçek dostların en iyi şekilde felaket anlarında belli olacağı diyalektik gerçeği bir an için olsa dahi akıldan çıkarılmadan, çok daha sıkı bilinçli ve örgütlüce kenetlenilmesi; onun her türden tehlike ve saldırılara karşı gözbebeği gibi korunması; üzerine lekeler sürülmesine olanak tanınmaması; ve her zamankinden daha da çok yükseklere kaldırılması;

* İçinde bulunulan döneme, iç ve dış, objektif ve subjektif şartlarına uygun; bu dönemin yaratıcı bir tahlilline dayanan; onun olumlu ve olumsuz yönlerini, avantaj ve dezavantajlarını, parçaya ve bütüne, içe ve dışa yönelik, esas ve tali, genel ve özel sorun ve görevlerini, kısacası tüm ilişki ve çelişkilerini mümkün olduğu kadar bilince çıkaran ve hesaba katan; doğru, bilimsel ve diyalektik bir **Leninist taktik çizginin** saptanması ve izlenmesi; bu doğrultuda, gerek genel olarak devrimci hareketin, gerekse özel olarak komünist hareketin kayıplarının asgariye indirilmesi; yaralarının ihtimamla sarılması; mevcut güç ve imkanların titizlikle korunması; ileriye doğru, eskisinden çok daha güçlü bir sıçramanın yapılabilmesi için, gereken güç ve enerjinin, mümkün olan en küçük imkandan ve fırsattan yararlanılarak, biriktirilmeye çalışılması:

* **Leninist** "devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz" ilkesi her zamankinden daha da çok akılda tutularak, ülkemiz devriminin bugün gelinen noktada bariz biçimde içine düştüğü teorik ve pratik tıkanıklığın, öncelikle de teorik açıdan açılabilmesi ve aşılabilmesi açısından teorik eğitim, faaliyet ve mücadeleye —ki, teorik mücadele sınıf mücadelesinden ayrı bir şey değil, onun siyasi ve ekonomik mücadeleyle birlikte ve en az onlar kadar önemli olan üçüncü bir biçimidir— gereken önemin verilmesi;

* **Leninist özeleştiri** ilkesine, her zamankinden çok daha sıkı biçimde sarılınması; mevcut duruma düşülmesinde, şu ya da bu biçimde, şöyle ya da böyle rol oynayan tüm hata, zaaf ve eksikliklerin cesaretle açığa çıkarılıp, amansız ve acımasız biçimde köklerinin kurutulması doğrultusunda gereken azami çabanın sarfedilmesi; bu temelde ortaya konulacak idcolojik-siyasi-örgütsel mücadele ürünleriyle, komünist hareketin, devrimci kadroların, işçi sınıfının ve yığınların eğitilmeye, ilerletilmeye çalışılması;

* Her türden anti-Leninist akımın, gerek uluslararası planda, gerekse ülke düzeyinde alabildiğine cirit attığı; enternasyonal proletaryanın on yıllar süren zorlu mücadeleler sonucu elde ettiği büyük kazanımlarını hemen hemen bütünüyle yeniden uluslararası gericiliğe kaptırdığı; ve uluslararası komünist hareketin çağımız içindeki en zayıf anını yaşamaya sürüklendiği mevcut iç ve dış şartlarda; **Leninizmin** bayrağının en güçlü biçimde yeniden yükseklere kaldırılması; enternasyonal proletaryanın bu ağır yenilgisinden çıkarılacak ilkeli ve doğru derslerin ışığında, tohum içinden çıkan bitki, bütün bir bozkırı tutuşturacak kıvılcım misali, **Leninist öğretinin,** tekrar dünyayı titreten büyük bir maddi güç haline getirilmesi; komünizmin yüce ruhunun nelere kaadir olduğunun dost düşman herkese bariz biçimde gösterilmesi... demek olduğunu asla unutmamalıyız.

Lenin'i, adına ve ölümsüz anısına uygun tarzda ve layıkıyla anmak, açıktır ki, ancak bu ve benzeri somut derslerin çıkarılabilmesiyle mümkün olur. Aksi taktirde, çoğu sahte "Leninistlerin" yaptığı gibi, keskin "Lenin" çığırtkanlığı yapmış olunmaktan öteye geçilemez.

Bu doğrultuda, ülkemiz komünist hareketi olarak, ölümünün 61. yılında yüce **Lenin'in ölümsüz anısının** önünde saygıyla eğilerek, **Leninizmin** kızıl bayrağını daha da yükseklere kaldıralım!

★ *Alman Proletaryasının ve 3. Komünist Enternasyonal'in Yiğit ve Kahraman Önderlerinden;*

Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht Ölümsüzdür!

15 Ocak 1919 günü akşamı Berlin'de; dönemin işbaşındaki "Sosyal Demokrat"lar hükümetiyle anlaşan ordu kumandanlarınca, Almanya'da hızla yükselen devrim dalgasını kırma doğrultusunda, cepheden dönen askerlerden oluşturulan ve daha sonraki faşist örgütlenmelerin ilk nüvelerini teşkil edecek olan **Freorps** (serbest kıtalar) çetelerince; başları dipçikle ezilerek hunharca katledilen Alman proletaryası ve 3. Enternasyonal'in yiğit ve kahraman önderlerinden **Rosa Luksemburg** ve **Karl Liebknecht**'i; katledilişlerinin 66. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.

Lenin'in "**dünya tarihi çapında önem taşıyan bir olay**" olarak nitelendirdiği bu katliamı bir kez daha nefretle lanetlerken; bu vesileyle, sayfalarımızda; **Rosa Luksemburg**'un ölümünden bir gün önce, **Karl Liebknecht**'in ise öldürüldüğü gün **Rote Fahne**'de yayınlanan yazılarından; ve Lenin'in bu katliamla ilgili olarak, 4 Mart 1919'da, 3. Enternasyonal'in kuruluş kongresinde yaptığı konuşmadan birer paragrafa vermenin yararlı olacağına inanıyoruz.

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor!" Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin "düzeniniz". Devrim daha yarın olmadan, "zincir şakırtıları içinde yine doğrulacaktır!" ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir:

"Vardım, Varım, Varolacağım!"

R.LUKSEMBURG

"Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü **Spartaküs** *—ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü* **Spartaküs** *zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!"*

K.LIEBKNECHT

"Kıta Avrupasının en gelişmiş ülkesi olan Almanya'da, Alman emperyalizminin bozguna uğramasıyla doğan eksiksiz cumhuriyet özgürlüğü gerek Alman işçilerine, gerekse tüm dünyaya burjuva demokratik cumhuriyetinin gerçek sınıf karakterini göstermiştir. Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un öldürülmesi, yalnızca gerçek proleter Enternasyonal'in, komüntern'in en yetenekli kişilerinden, en iyi önderlerinden ikisinin trajik kaderinden ötürü değil, en ileri Avrupa ülkesinin —hiç abartmaksızın dünyadaki en ileri devletlerden biri diyebileceğimiz bir ülkenin— sınıf karakterini tam olarak ortaya sermesi bakımından da, dünya-tarihi çapında önem taşıyan bir olaydır. Eğer tutuklanan, yani devlet otoritesinin himayesi altında bulunan kişiler, sosyal-yurtsever bir hükümet işbaşındayken zabitler ve kapitalistler tarafından öldürülebiliyorsa ve bu cinayet cezasız kalabiliyorsa, bu, böyle şeylerin meydana gelebildiği demokratik bir cumhuriyetin burjuva diktatörlüğü olduğunu göstermektedir. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in öldürülmesi karşısında duydukları dehşeti dile getiren, ama bu gerçeği kavrayamayan kişiler, ya budalalıklarını ya da iki yüzlülüklerini sergiliyorlar. Dünyanın en özgür ve en ileri cumhuriyetlerinden birinde, yani Alman Cumhuriyetinde özgürlük, proletaryanın tutuklu önderlerini öldürme ve bundan dolayı cezalandırılmama özgürlüğüdür. Kapitalizm varolduğu sürece, bunun dışında bir şey de olmaz, çünkü demokrasinin gelişimi, savaşın ve onun sonuçlarının etkisiyle kaynama noktasına gelmiş bulunan sınıf mücadelesini köreltmez, tersine keskinleştirir."

V.İ.LENİN

Okuyucu Mektupları:

Katma Değer Vergisi

Uzunca bir süredir, yaklaşık 1 yıldır hazırlıkları sürdürülen Katma Değer Vergi (KDV) nihayet yasallaştı ve yeni yıldan itibaren uygulamaya girdi. Son günlerde köprü hisselerinin satışıyla birlikte basında en bol yer alan haberlerden biri de KDV. Nedir KDV, ne amaçla çıkarılmıştır, neye hizmet edecektir? Bu sorulara cevap verebilmek için önce Özal ekonomisinin mantığını kavramak gerekir. Özal ekonomisi diyoruz ama, bundan uygulanan ekonomi politikasının Özal'ın mantığının bir ürünü olduğu sonucu çıkarılmamalı. Bu politikanın, İMF ve ABD'nin bizzat dayattığı bir politika olduğunu unutmamak gerekir. Özal sadece bir araçtır, görevi kendisine emredileni yapmaktır yalnızca.

KDV'yi anlamak için 24 Ocak Kararlarının ya da sıkı para olitikasının özünü kavramak gerek önce. Bu politikayla enflasyona çare olarak para basımına son verilmiştir. Zira karşılıksız para basımının üretim karşılığı olmadığı için enflasyona yol açtığı, enflasyonunda devalüasyonu doğurduğu söylenmektedir. Peki o zaman yıllar yılı para basımına dayanarak ayakta kalan ekonomi bundan böyle nasıl sürdürülecektir. Deniyor ki, çare sıkı para politikası. Belirli dönemlerde büyük oranlı devalüasyonlar yerine dolara bağlanan para sistemiyle şimdiye kadar aşırı değerli olan TL gerçek değerine kavuşturulmalı ve küçük oranlı gündelik devalüasyonlar yapılmalı, böylece ihraç mallarımız cazip hale gelecek. İkinci, tüketim engellenecek, fazla tüketim enflasyona neden oluyor. Tüketim nasıl engellenir; düşük ücret politikasıyla, bu da yetmez, vatandaşı tasarrufa yöneltmek gerekir dolayısıyla faizler çekici kılınalı ki, para bankalara aksın, bankalarda birikan fonlar da sanayiye ve ihracatı teşvike yöneltilsin. Çizilen politika buydu. Bankerler faciası ilk büyük fiyaskosuydu bu politikanın. Yapılan araştırmalar bankalardaki büyük mevduat artışlarının hiç te beklenildiği gibi üretim artışına yol açmadığını gösterdi. Nereye gidiyordu bu paralar? Birkaç büyük holdingin, ayrıcalıklı ihracat şirketlerinin cebine. Gelinen noktada birçok küçük-orta büyüklükteki kuruluşlar iflas bayrağını çekerken, bir avuç kesim daha da palazlandı. Enflasyonun beli kırılamadı, tam tersine sürekli devalüasyonlarla paranın değeri düşerken, hayat gitgide daha da pahalılaştı.

24 Ocağın amacı halkın elindekini, avcundakini toplayıp, bir avuç kompradorun eline vermek ve gırtlağına kadar borca batmış ekonomiyi nispi bir ferahlamaya götürmek için vatandaşın sırtına daha da yüklenmekten öte birşey değil. Vatandaştan kastımız yoksul ve orta kesime dahil halk tabakaları tabii. Baktılar faizlerle bankalara toplanan paralar yeterli değil, bu sefer direkt devlet girdi sahneye: köprüyü satıyoruz dediler. Hisse senetleri pazarlandı. Çekici faizlerle, devlet güvencesi birleşince kapış kapış gitti senetler. Öyle ya, devlet batar mı? Ama sıkı para politikasının uygulandığı Brezilya'da Merkez Bankası'nın iflas bayrağını çektiği akıllardan çıkarmamak gerek.

Bu uygulamanın bir diğer tamamlayıcısı da KDV. KDV'yle olan gene tüketiciye, yani vatandaşa oluyor. Şimdi KDV nedir kısaca ona bakalım.

Bu sistemde, üretimden tüketime giden zincirde, mal her el değiştirdiğinde vergi ortaya çıkar. Malı satan kişi ya da kuruluş, malı satın alandan vergiyi tahsil eder ve bundan, daha önce kendi ödemiş olduğu vergiyi indirerek, kalanı vergi dairesine yatırır. Yani bu sistemde her aşamadaki mükellefin vergisini indirme olanağı vardır. Bir tek istisnayla. Zincirin son halkasında bulunan ve malı satma olanağına sahip olmayan tüketici, üzerine düşen vergiden indirim yapamaz. Böylece, aşama aşama ağırlaşan vergi yükü, en üst düzeyde tüketicinin sırtında kalır. Şöyle açıklayalım: Örneğin ithalatçı ya da ilk üretici, malını imalatçıya 500 liraya satmış olsun. Vergi oranının % 10 olduğu varsayılırsa, bu aşamada 50 liralık vergi ortaya çıkar. Bu vergiyi imalatçıdan alan itlahatçı, bunu vergi dairesine yatırır. İmalatçı ise, işlediği mal 700 liraya toptancıya satar. Bu aşamada oluşan 70 liralık vergi, imalatçı tarafından toptancıdan alınır ve daha önce ithalatçıya ödenen 50 liralık vergi düşülerek, 20 lira vergi dairesine yatırılır. Toptancı da malı 1000 liraya parakendeciye satarsa, ortaya çıkan 100 liralık vergiyi parakendeciden alır ve kendi ödediği 70 lirayı düşerek kalan 30 lirayı vergi dairesine yatırır. Tüketiciye bu malı 1400 liraya satan parakendeci de 140 liralık vergiyi tüketiciden alır, ancak vergi dairesine 40 lira öder. Buna karşın tüketici malı satmadığından 140 liralık vergi kendisinde kalır. Yani bütün sistemde oluşan vergi yüküne eşit bir tutarı üstlenir. Tüketici bu işten böylesine zararlı çıkarken, ihracatçı ise bu sistemin parsasını topluyor. Nasıl mı? Çünkü ihracat vergiden muaf tutuluyor, ihracattan vergi alınmıyor vede böylece tüketimden bu kesime vergi iadesi yapılır.

Ekmek, et, süt, bakliyat ve diğer bazı istisnaların dışında, ticari, sinai, tarımsal ve serbest meslek faaliyeti çerçevesinde yer alan tüm mal hizmetlerinin satışında KDV uygulanacaktır. KDV uygulamasından önce yürürlükte olan istihsal (üretim) vergisi ve diğer bazı vergilerin kaldırılmasıyla toplam 762 milyar liralık bir gelirden vazgeçilmiş oluyor. Bu kadar yüklü bir gelirden vazgeçildiğine göre, demek ki para avcısı Özal, olduk- külliyatlı bir miktar toparlayacaktır uygulamayla. Toplanan paralarla ekonomiye büyük katkı sağlanacak deniyor Peki ama bu ekonomi kimin hizmetinde kime işliyor? KDV ile ilgili yorumların çoğunda, şimdiden bunun enflasyona yol açacağı tahminleri yapılıyor. Yani girgi de fiyatlar daha az olacak ve sonuçta bu nun acısını da gene halk kesimler çekecek.

İKK Gençlik Muhabiri

Üniversite Sorunları

Son 3 yılda üniversite öğrencisi kontenjanları büyük oranda arttırıldı.

YÖK'ün son bir hafta içinde resmi gazete aracılığıyla verdiği ilanlarla adı dağı doçent sayısı 33'ü buldu. Yıldız Üniversitesi rektörü Prof. Suha Toner *"hemen hemen bütün üniversitelerin öğretim elemanı ihtiyacı vardır. Benim ihtiyacı yok diyen yanlış söylemiş olur"* dedi. (Ne de olsa okumuş adam, yalan söylemez olur demiyor). 1982-83 döneminde öğretim elemanı sayısı % 11 azalmıştır. Yani 100 devrimci, demokrat, yurtsever öğretim elemanından 11'i cuntanın hışmına uğrayarak üniversiteden atılmış ya da atılmak zorunda bırakılmıştır.

Komprador burjuvazi ve yerli mut öğretim elemanlarının ihaneti sonucu sadık eleman bulmakta güçlük çeker hale geldi. Bu açığı kapattmak için gazetelere ilan veren YÖK, gazetelerin bu hizberi kullanmaları üzerine fazla hiddetlenmiştir. Doğramacı gazetelere şöyle demeç veriyor. *"YÖK öğretim elemanı arıyoruz diye başlık atmak kötü niyettir."* Açık ilanla da kapatamadığını gören komprador burjuvazi ve toprak ağaları muz halinden sonra eyyi (!) profesör ithal

Devamı Syf: 14

RSE Afganistan'dan...

Başlarafı Syf: 16'da

halkın direnişini kırabileceğini hesaplıyordu. Ama, Moskova'da kuklalarıyla yaptığı hesap, Afganistan'a uymadı. Afgan halkı, İngiliz sömürgecilerine olduğu gibi, Rus sosyal-emperyalistlerede teslim olmadı. Hergeçen gün daha da genişleyip, yükselen kahramanca mücadeleler yürüttü. Kırsal alanlarda gerilla taktikleriyle modern silahlarla donatılmış ve ancak helikopterler desteğinde hareket edebilen işgal ordularına ağır darbeler vurdu, önemli kayıplar verdirdi. İşgalcilerin ve kuklalarının kendilerini en güçlü sandıkları şehirlerde, çeşitli silahlı eylemler yanında, protesto direnişleri, gösteriler düzenlendi. Afgan halkının yiğitçe direniş ve mücadeleleri göstermektedir ki, Rus sosyal-emperyalistleri 2-3 ayda işimizi bitiririz düşüncesiyle girdikleri Afganistan'da her geçen gün daha da derinlere doğru giden bir bataga saplanmıştır.

Afganistan tarihi; çeşitli milliyetlerden Afganistan halkının sömürgeciliğe, emperyalizme ve onların yerli dayanaklarına karşı mücadeleleriyle doludur!

Afganistan 19. yy. boyunca, İngiliz sömürgecileri ile Rus çarları arasında önemli bir hegemonya mücadelesi alanı olmuştur. 1917 Şubat Devrimiyle yıkılan Rus Çarlarının amaçları, bugünkü Rus sosyal-emperyalistleri gibi Afganistan'a hakim olmak ve buradan da Hindistan'a ve Hint Okyanusuna açılmak olmuştur. İngiliz sömürgecileri de, Rus Çarlarının bu amaçlarını engellemede önemli bir konuma sahip olan Afganistan'a büyük önem vermişler ve burasını sürekli kendi kontrollerinde tutmaya çalışmışlardır. 19. yy. boyunca, çoğunluğu Hintlilerden oluşan İngiliz Sömürgeci ordularına karşı, kahramanca direnen ve onları birçok kez bozguna uğratan Afgan halkı, hiçbir zaman sömürgecilere teslim olmadı. 20. yy'ın başlarında, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin ezilen ulus ve halklarına, büyük güç veren, Lenin önderliğindeki Ekim Sosyalist Devriminin etkileri, Afganistan'da da görülmeye başlandı. Kral Amanullah önderliğindeki Afgan halkı, genç Sosyalist Sovyetler Birliği'nin desteği ve yardımlarıyla, 1919'da İngiliz emperyalistlerini ülkeden kovdu ve bağımsızlığını ilan etti.

"Ezilen ülkelerin ulusal hareketlerini biçimsel demokrasi bakımından değil, emperyalizme karşı genel mücadele bilançosundaki gerçek sonuçları bakımından" değerlendirilmesi gerektiğini söyleyen Lenin'in bakış açısıyla hareket eden Stalin, Afganistan'daki hareketi, önderliğin kralcı niteliğine rağmen, emperyalizme darbe vuran devrimci bir hareket olarak değerlendirmiştir.

10 yıl iktidarda kalan Kral Amanullah, bir dizi reformlar gerçekleştirdi. 1929 yılında İngiliz emperyalistlerinin desteğiyle mollalar ve toprak ağaları tarafından devrilen Amanullah'ın yerine, İngiliz uşağı Nadir Şah ve 1933'te de 1973 darbesine kadar yönetimde kalacak olan oğlu Zahir Şah geçti. İkinci emperyalist paylaşım savaşına kadar İngiliz emperyalizminin bir yarı-sömürgesi olan Afganistan'da üstünlük,savaştan sonra, ABD emperyalistlerinin eline geçti. Dünyanın birçok yerinde olduğu gibi, savaştan güçlenerek çıkan ABD emperyalistleri, savaştan zayıflayarak çıkan İngiliz emperyalistlerinin yerini aldı.

2. emperyalist paylaşım savaşı sonrası gelişen halk hareketini, süngü zoruyla bastıran savaş bakanı Daut Han, 1953'te hükümet başkanı oldu ve 1963'e kadar bu görevde kaldı. Başbakanlığı döneminde, halkın her türlü istemini kanla bastıran Daut'un 1963'te görevden alınması ve birtakım kısmi demokratik hakların verilmesi halkı pasifize etmedi. Tam aksine aydınlar, öğrenciler, işçiler ve köylüler mücadelelerini daha da yükselttiler. Gelişen mücadele karşısında paniğe kapılan hakim sınıflar 1966 yılında faşist terörün dozajını artırarak, makinalı tüfeklerle, panzerlerle devrimci mücadeleyi bastırdılar. Halkın en tabii demokratik hakları için yürüttüğü mücadelelerin kanla bastırılması, geniş kitleler nezdinde devlete olan güveni sarstı. Halkta gelişen huzursuzluk, düzenin krizinin artması, hakim sınıfların çeşitli kanatları arasındaki çelişkilerin sertleşmesi, Afganistan'da yeni bir darbenin koşullarını yarattı. Rus sosyal-emperaylistlernin 60'lı yıllarda etkinliğini artırdığı ordu, 1973 yılında bir darbe gerçekleştirerek, 1953-63 yıllarının Başbakanı Daut Han'ı yönetime getirdi. Sosyal-emperyalistlerin "Kızıl Prens" diye nitelendirdikleri Daut Han döneminde, Afganistan'ın, Sovyetler Birliği ile ilişkilerini sıklaştırırken, diğer yandan da batılı emperyalistlerle, Suudi Arabistan'la iyi ilişkilerini sürdürüyordu.

1978 Nisan Darbesi ve Sonrası Durum

1965 yılının Ocak ayında Kabil'de Afganistan Demokratik Halk Partisi kuruldu. 1966 yılında bu partinin yayın organı olarak "Halk", ancak 6 sayı çıkabildi ve daha sonra yasaklandı. Partinin kuruluşundan bir yıl sonra, 1966 yılında Merkez Komitesi üyesi olan Taher Badakshi önderliğinde bir grup ayrılarak, uluslararası alanda Mao Zedung önderliğinde modern revizyonizme karşı yürütülen mücadele saflarına katıldılar ve kendilerine Sattam-i Melli adını verdiler.

1968 yılında ise, Babrak Karmal önderliğinde bir grup, Partiden ayrılarak Bayrak gazetesini çıkarmaya başladılar.

Halk kliği 1973 darbesinden sonra, ordu içinde yoğun bir faaliyet yürüttü. 1977 yılında Teraki önderliğindeki "Halk" kliği ile Babrak Karmal önderliğindeki Bayrak kliği tekrar birleştiler. Nisan 1978'de ordunun yardımıyla, "Kızıl Prens" Daut'u devirerek yönetimi ele aldılar. Başta Afganistan'daki Bayrak ve "Halk" klikleri olmak üzere, tüm sosyal-emperyalist güçler ve uşakları bu darbeyi "devrim" olarak nitelendirdiler ve kendilerinin deyimiyle "yeni tip devrimi" var güçleriyle desteklediler. Yüzlerine "devrimcilik", "sosyalistlik" maskesi takmış olan bu güçler, Marksizm-Leninizm adına onun en temel ilkelerine hayasızca saldırarak, hakim sınıfların bir birlerine karşı gerçekleştirdikleri darbeyi "devrim", bir avuç darbeciyide "sosyalist" gösterecek kadar soysuzlaştılar.

Nisan darbesinden sonra, Teraki yönetiminde kurulan hükümette, Karmal başbakan yardımcısı, Amin de dışişleri bakanı oldu. Nisan darbesinden 2-3 ay sonra iktidardaki güçler kendi içlerinde bir darbe gerçekleştirerek, Bayrak grubu lideri Babrak Karmal'ı, hükümetten düşürüldü, Prag büyükelçiliğine atandı. Yine hükümette bulunan diğer Bayrak grubu mensubu bakanları da uzaklaştırarak, aynı tür görevlere atadılar. Babrak Karmal "aristokrat", yandaşlarında partiye ve hükümete zarar vermekle suçlandılar. Mart 1979'da Amin başbakan oldu. Teraki ise iktidar partisinin başkanı olarak kaldı. Eylül 1979'da Amin kendini hem parti ve hem de devlet başkanı olarak ilan etti ve 3 hafta sonra da Terakinin öldüğü açıklandı.

Nisan darbesi, hiçbir zaman halkın desteğini almadı. Sosyal-faşist darbecilerin ellerinde devlet imkanları olmasına rağmen, bu yönlü bir çok çabalarına karşılık, halk "sur devrimi" denilen Nisan darbesine destek vermedi. Tam aksine, sosyal-faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini yükseltti. Sosyal-faşistler, 1978 Nisan darbesinden sonra, Afganistan'ın çeşitli bölgelerinde gelişen silahlı direniş hareketlerini, batılı emperyalistlerin aktif desteğinde Mollaları ve toprak ağalarını "toprak reformuna" ve "sur devrimine" karşı mücadeleleri olarak göstermeye çalışıyorlar. Özellikle işgalin gerekçelerinden birisi olarak öne sürüyorlar. Halbuki bu mücadeleler, özellikle Nuristan ve Heraf'taki silahlı direnişler 1979 başlarında ortaya atılan "toprak reformu"ndan önce, 1978 Nisan darbesinin hemen arkasından başlamıştı. Bu mücadeleler bugüne kadar sürmekte ve esas sloganları da islami sloganlar değildir.

Yazımızın başında anlatmaya çalıştığımız birçok nedenden dolayı 27 Aralık 1979'da, Rus sosyal-emperyalistlerinin binlerce askeri vasıtasıyla Afganistan işgal edilerek, Amin öldürüldü ve yerine Prag büyükelçisi ve Bayrak kliğinin lideri sadık sosyal-faşist Babrak Karmal getirildi. Babrak Karmal önderliğinde, Bayrak ve "Halk" kliklerinin üst düzey yöneticilerinden oluşan kukla bir hükümet oluşturuldu. Rus sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'daki ihtiyaçlarına sosyal-faşist Nisan darbesi ve arkasından kurulan sosyal-faşist diktatörlüklerde cevap

veremeyince, Rus sosyal-emperyalistleri çareyi yönetimi direkt kontrol etmekte ve Afganistan'ı işgal etmede buldular. Ama bu çare, en büyük çaresizlikleri içinde barındıran bir çare olduğu için, 5 yıldır Rus sosyal-emperyalistlerine rahat ve huzur yüzü göstermedi.

Afganistan halkı zafere, ancak işçi sınıfı önderliğinde işgalcileri kovarak ve batılı emperyalistlerin çevirdikleri dolapları boşa çıkararak ulaşabilir!

İşgal öncesi yarı-sömürge, yarı-feodal yapıya sahip olan Afganistan, bugün sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahiptir. Afganistan halkının baş düşmanı Rus sosyal-emperyalistleridir.

Bugün Afganistan'da amaçları ve nitelikleri birbirinden farklı çok sayıda güç veya örgüt Rus sosyal-emperyalistlerinin işgalci ordularına karşı mücadele etmektedir. Her bir grup veya cephe halkın kendiliğinden gelişen direnişlerini kendi peşlerine takmak için uğraşmaktadır.

Onyıllar boyunca Afgan halkını faşist terör altında inim inim inleten, batılı emperyalistler desteğindeki toprak ağaları, mollalar ve kompradorlar bugün "özgürlük savaşçıları" kesildiler. Batılı emperyalistlerin her yönlü aktif desteğini alan bu güçler, mücadelenin önderliğini ele geçirerek, Afganistan'da İslamcı faşist bir devlet kurmak istemektedirler.

ABD ve diğer batılı emperyalistler ve gerici Çin yönetimi tarafından desteklenen, bu karşı-devrimci, faşist örgütlerin hemen hemen tümü kendilerine "İslam İdeolojisini" rehber aldıklarını söylemektedirler. Başta ABD olmak üzere, batılı emperyalistler, yer yerde Rus sosyal-emperyalistleri son yıllarda islam ideolojisini pohpohlamakta, islam motifi ile süslenmiş çeşitli karşı-devrimci örgütleri birbirlerine karşı kullanmaktadırlar. Özellikle müslüman nüfusun yoğun olduğu Afganistan, Pakistan gibi ülkelerde, kendi emperyalist çıkarları doğrultusunda hareket eden bu tip örgütler, geniş yığınların dini inançlarını karşı-devrimci amaçları için kullanmaktadır. Bu yönlü faaliyet yürüten gerici İran yönetimide, Afganistan'da olduğu gibi müslümanların yoğun olduğu bir dizi ülkede bu temelde örgütlenmeleri teşvik etmekte, onları açıktan desteklemektedir. Tüm bu örgütlerin ortak özelliği militan anti-komünist olmalarıdır.

Afganistan'da faaliyet yürüten ve çoğunlukla Pakistan'ın Peşaver şehrinde üstlenen batılı emperyalistlerin uşağı irili ufaklı onlarca örgütten, en önemlileri ve güçlüleri: Mocadeti önderliğindeki "Afganistan Milli Kurtuluş Cephesi", Prof. Burhaneddin Rebbani önderliğindeki "Afganistan İslam Cemiyeti" ve Gülbahar Hekmetyar önderliğindeki Hezb-e İslam'ı Afganistan'dır. Üçüde batı yanlısı olan bu örgütler, özellikle de "Afganistan Milli Kurtuluş Cephesi" ABD, İngiltere, B.Almanya, Suudi Arabistan ve Pakistan tarafından aktif olarak desteklenmektedir. Batılı emperyalistlerin TV'lerinde ve basınlarında, Rus sosyal-emperyalistlerine karşı direnen, "özgürlük savaşçıları" olarak bol bol reklamı yapılan bu faşist örgütler, dün olduğu gibi, bugünde Afgan halkının azılı düşmanlarıdır. Batılı emperyalistlere ve onların Afgnaistan'daki uşakları faşist örgütlere karşı mücadele edilmeden, onların yüzü teşhir edilmeden, Afganistan halkının mücadelesi başarıya ulaşamaz, Rus işgalcileri kovulsa bile, bunlar vasıtasıyla batılı emperyalistlerin çıkarlarına hizmet eden faşist diktatörlük kurulur. Bu anlamda, Afganistan devrimcilerinin işgale karşı yürüttüğü mücadele, batılı emperyalistlere ve onların uşaklarına karşı mücadeleyle birlikte yürütülmek zorundadır.

Batılı emperyalistler ve onların Afganistan'daki uşakları, Rus sosyal-emperyalistleri ve işgal nezdinde komünizme, sosyalizme karşı yoğun bir kötüleme propagandası yürütmektedirler. Onlar, yüzlerine taktıkları "sosyalizm" maskesinden başka sosyalizmle hiçbir ilişkileri olmayan, Lenin ve Stalin önderliğindeki halkların dostu Sosyalist Sovyetler Birliği'ni, sosyal-emperyalist bir güce dönüştüren bu hainlerin çirkefliklerini, komünizmi kötüleme kampanyasının malzemeleri olarak kullanmaktadırlar. Ama, batılı emperyalistlerin bu çabalarında boşunadır. Bilimsel sosyalizm, onların korktuklarını ergeç başlarına getirecek, emperyalizm, faşizm tarihin çöp sepetine atılarak, sosyalizm dünya çapında zafere ulaşacaktır. Tarihin bu akışını ne komünizmin yeminli düşmanları batılı emperyalistler, ne de "sosyalist" maskeli sosyal-emperyalistler durduramayacaktır.

Nisan darbesi, hiçbir zaman halkın desteğini almadı. Sosyal-faşist darbecilerin ellerinde devlet imkanları olmasına rağmen, bu yönlü bir çok çabalarına karşılık, halk "sur devrimi" denilen Nisan darbesine destek vermedi. Tam aksine, sosyal-faşist diktatörlüğe karşı mücadelesini yükseltti. Sosyal-faşistler, 1978 Nisan darbesinden sonra, Afganistan'ın çeşitli bölgelerinde gelişen silahlı direniş hareketlerini, batılı emperyalistlerin aktif desteğinde Mollaları ve toprak ağalarını "toprak reformuna" ve "sur devrimine" karşı mücadeleleri olarak göstermeye çalışıyorlar. Özellikle işgalin gerekçelerinden birisi olarak öne sürüyorlar. Halbuki bu mücadeleler, özellikle Nuristan ve Heraf'taki silahlı direnişler 1979 başlarında ortaya atılan "toprak reformu"ndan önce, 1978 Nisan darbesinin hemen arkasından başlamıştı. Bu mücadeleler bugüne kadar sürmekte ve esas sloganları da islami sloganlar değildir.

1979 yılında SAMA (Afganistan Halkının Kurtuluş Örgütü) önderliğinde kurulan ve ona yakın ilerici, devrimci, yurtsever örgütün katıldığı "Milli Birleşik Cephe" Kabul, Herat ve Kendahar gibi önemli şehirlerde, direnişler ve gösteriler örgütlemekte, kültür ve propaganda grupları köy köy dolaşarak, köylüleri hem Milli Birleşik Cephe saflarında mücadeleye sevk ederken, hem de onları siyasi olarak eğitmektedirler. Uzun süreli halk savaşıyla zafere ulaşmayı amaçlayan Milli Birleşik Cephe, silahlanma ihtiyaçlarını düşmanlardan ele geçirilen silahlarla karşılıyorlar ve ayrıca, halkın karşı-devrimci akımlara karşı eğitilmesine büyük önem veriyorlar. Diğer karşı-devrimci örgütler gibi şu veya bu milliyetçilikle dayanma yerine, tüm milliyetlerden devrimcileri, yurtseverleri saflarında toplamaya çalışan Milli Birleşik Cephe milliyetlerin hak eşitliğini savunmaktadır.

Afganistan'daki ML güçler, ML bir program temelinde, kendi ML partilerini yaratmaları mücadelesini sürdürürken, aynı zamanda Afganistan Milli Birleşik Cephesi'nin işgalcilere ve diğer emperyalist güçlere yönelik her yönlü mücadelesini desteklemeli, onun hata ve zaaflarına karşı mücadele etmelidir. Zafer, er veya geç, Afganistan işçi sınıfının önderliğinde, Afgan halkının işgale, emperyalizme ve tüm gericiliğe karşı mücadelesi ile kazanılacaktır. İşgalciler defedilerek, bağımsız, demokratik Afganistan yaratılacaktır. Günümüzde tutarlı anti-emperyalist olmanın en somut kriterlerinden biri, sosyal-emperyalist işgale karşı çıkmak ve işçi sınıfı önderliğinde Afgan halkıyla dayanışmaya girmektir.

—YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZM!

Üniversite...

Baştarafı Syf: 12'de

düşünmektedir.

Son üç yılda üniversite öğrenci kontenajanları büyük oranda arttırıldı. 31.000 öğrencinin yatacak yeri yok. Yurtta kucak kucağa yatıyorlar. (Anlaşılan odur ki 12 Eylül'ün birleştirici kaynaştırıcı felsefesi yurtlara da yansımakta).

Yurtlarda yer kalmayınca pansiyoncular insafsızlaştı.

—Bostancı'da bir oda kirası 20.000 TL. Ev sahibi ayrıca ayda 30.000 TL yakacak parası istiyor.

—Moda'da 3 odalı bir dairenin kirası, yaz sezonuna kadar 80.000 TL. Ev sahibi 200.000 TL depozit istiyor.

Bu gerçekler karşısında ilgililer elbette boş durmamakta. Krdei ve Yurtlar Kurumu Genel Müdürü Şahap Ar, kendisine baş vuran öğrenci ve öğrenci velilerine *"bu yıl tek kişilik yerimiz kalmadı, üzgünüm"* yanıtını verdi. Ankara Üniversitesi rektörü Prof. Dr. Tarık Somer, *"hayırseverlerin devreye girmesini"* temenni etmekte.

Diyelim ki, yurda girdiniz. İnsan onuruna aykırı faşizan yaklaşımlarl öğrenci kitlesini sürü haline getirmek için akla hayale gelmedik yöntemler

Devamı Syf: 15 de

Dünyada ve...

Başlarafı Syf: 4'te

gi **sosyalist sistem** fiiliyattaki varlığını yitirmiştir. Sosyalist sistem içinde yer alan çeşitli devletler, modern revizyonizmin iktidarı gasbettiği gerici ve karşı-devrimci revizyonist devletler haline dönüşmüş, emperyalist dünya sisteminin birer parçaları haline gelmişlerdir.

*Ekim Devrimi'nin ortaya çıkardığı ve 2. dünya savaşı sonrası devrimlerinde alabildiğine genişlettiği tek dünya pazarının ikiye bölünmüşlüğü olgusu ortadan kalkmış, tüm dünya yeniden tek bir dünya pazarı halinde bütünleşmiştir. Yani sosyalist sistemin, emperyalist dünya sisteminden koparduğu geniş bir alan, emperyalist burjuvazi tarafından yeniden emperyalist dünya pazarına katılmıştır.

*Yine Büyük Ekim Devrimi'nin çağımızın gündemine getirdiği emperyalist sistem/sosyalist sistem çelişkisi, geçici olarak, dünya gericiliği lehine, enternasyonal proletarya ve ezilen dünya halkları aleyhine çözülmüş, şimdilik sahneden kalkmıştır.

*Emperyalizmin klasik sömürgecilik siyaseti, biçim değiştirerek, yerini **yeni sömürgecilik** (ya da yarı-sömürgecilik) olgusuna bırakmış ve bu dünyada genel hale gelmiştir. Başka bir deyişle, emperyalizm, kendisinin klasik sömürgeciliğine karşı gelişen ve 2. dünya savaşı sonrası dönemde görülmemiş boyutlar kazanan, ezilen ulusların ulusal kurtuluş mücadelelerini, sözümona "siyasal bağımsızlığa sahip" yarı-sömürge ve bağımlı devletler olgusuyla önemli ölçüde **kırmayı** başarmış, dolayısıyla ezilen milletler üzerindeki **milli baskıyı**, ortadan kaldırmak bir yana, çok daha ince, ağır ve ezici biçimlere büründürmüş, ezilen ulusların ulusal kurtuluş davasını, çok daha sıkı biçimde proletaryanın sosyal kurtuluş davasına perçinlemiştir.

*Kapitalizmin eşitsiz ve sıçramalı gelişme mutlak yasası, en bariz biçimde bu evrede kendisini ortaya koymuş; Kruşçev-Brejnev modern revizyonizminin parti ve devlet iktidarını gasbederek geriye dönüşü sağladıkları ve kapitalizmi yeniden restore etmeyi başardıkları bir zamanların SSCB'sini; sosyalist inşanın muazzam kazanımlarını gasbetmenin verdiği avantajla; kısa süre içinde, ABD'nin hemen yanıbaşında, günümüzün ikinci en büyük emperyalist devleti olarak tarih sahnesine çıkarmıştır. SSCB, şimdi artık, bir zamanların sosyalizmin kalesi ve anavatanı olma özelliğini kaybetmiş, genç ve yeni yetme bir emperyalist güç olarak, günümüzün, ABD ile birlikte dünya hegemonyası peşinde koşan, iki emperyalist askeri kamptan birisinin, VARŞOVA paktının başını çeken, 3. bir yeni emperyalist dünyayı paylaşım savaşının, ABD'nin yanı sıra baş kışkırtıcılığını yapan, büyük bir sosyal-emperyalist (yani "sosyalizm" maskeli emperyalist) devleti haline gelmiştir.

*Emperyalist ülkelerde tekelci burjuvazinin: emperyalizme çeşitli düzeylerde bağımlı ülkelerde ise, emperyalizmin işbirlikçisi ve uşağı hakim sınıf, ya da sınıfların; en gerici, en kanlı ve en zorba **devlet** biçimi olarak çağımızın gündemine; 1. dünya savaşının hemen akabinde, ilk kez İtalya, Bulgaristan ve Türkiye örnekleriyle (ama farklı gelişim yolları izleyerek, emperyalist ülkelerde aşağıdan yukarıya belli bir kitle temeli yaratarak, bağımlı ülkelerde ise yukardan aşağıya, var olan devlet mekanizması aracılığıyla uygulanarak) giren; en gerici tipini Hitler Almanya'sında bulan **faşizm** olgusu; ortadan kalkmak bir yana, özellikle de emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde alabildiğine yaygınlaşmış ve kanlı biçimlere bürünmüş; diğer yandan, modern revizyonistlerin iktidarı gasbederek geriye dönüşü tezgahladıkları ülkelerde ortaya çıkan **sosyal-faşizm** ("sosyalizm" maskeli faşizm) olgusu ise, faşizmin yeni bir çeşidi olarak, tarih sahnesinde boy göstermiştir.

*Öncekleri revizyonizm, burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki dünya görüşü, revizyonistler ise işçi sınıfı hareketi içindeki burjuva ajanları olarak ortaya çıkıyor, süreç içinde, sıpanın büyüyüp eşşek olması misali, palazlanarak karşı-devrimin bir parçası haline geliyordu. Nitekim 1. dünya savaşı, hatta 2. dünya savaşı öncesindeki revizyonist akımların ortaya çıkışı ve gelişimi, genel olarak bu yolu takip etmiştir. Fakat, tarihin diyalektiği öylesine işlemiştir ki, sonuçta, içinde yaşadığımız tarihsel evrede burjuvazinin kendisini, daha doğrusu **uluslararası gericiliğin** önemli bir kesimini, çeşitli renk ve tonlardaki "ML", "sosyalizm", "komünizm" maskeleri içine sokmuştur ve halende sokmaktadır. Tabii ki, bütün bu söylediklerimiz, halihazırda, dünyamızda bol miktarda varolmaya devam eden ve sınıfsal konumları itibarıyla halk ve devrim güçleri kapsamında bulunan çeşitli küçük burjuva sağ-'sol' oportünist, orta burjuva reformist-revizyonist akımların yok sayılması gerektiği anlamına gelmez. Bu akımların ortak özelliği, revizyonizmin karşı-devrimci biçimlerinden alabildiğine etkilenmeleri, bir ellerini arkadan sürekli olarak onlara uzatmaları, her geçen gün daha da çok onların saflarına taze kan ihraç etmeleri, çoğunlukla da bu kan nakli operasyonları sırasında, çırpına çırpına ölümü kucaklamalarıdır...

(Devamı Gelecek Sayıda)

Üniversite...

Başlarafı Syf: 14'de

uygulamaktalar. Diyelim ki, sorunları dile getiren bir şiir, bir yazı yazdınız. Yani yurtsuz kaldınız.

Son 3 yılda üniversite öğrenci kontenjanları büyük oranda arttırıldı. Üniversite inşa etmeden, var olanların da fizik kapasitesinin yetersiz olduğunun bilinmesine karşın bu sayı arttırıldı. Bir sınıfta 180-300 kişi okur duruma geldi. Üniversitelerin işsiz üreten iş yerleri olduğunun bilinmesine karşın, herhangi bir iş sahası açılmadan, işsiz üniversiteli üretimine hız verilmiştir.

Egemen güçler bu çelişkinin bilincindedirler. "Sayın Cumhurbaşkanımız" artan Öğrenci kapasitesiyle üniversitelerin bir tehlike anında eskisinden çok daha tehlikeli olacağını söyleyerek doğru bir teşhiste bulunmaktadır. Evren, eskisinden daha tehlikeli olacak bu kurumun tehlikesinin önlenmesi için, üniversite yöneticileri için şöyle konuşmakta: *"...Bunun yanında yöneticilerin sorumluluğuna verilen tedbirleri noksansız uygulamaktan asla kaçınmayınız."* Evren'e göre, öğrenciler de şöyle eğitilmeliymiş: *"Onları, şövenist değil vatanperver ve Atatürk milliyetçisi, ateist veya dinsiz değil laik düşünceye sahip, Marksizm ve komünizme özendirmeden sosyal adaletçi, halktan yana, mülkiyet düşmanı kılmadan, millet yararının gerektirdiği alanda devletçi, çağdaşlaşma ve devirlerini doldurmuş müesseselerin yenilenmesi anlamında atılımcı, devrimci, gelenek ve törelerine bağlı insanlar olarak yetiştireceğinize inanıyoruz, güveniyoruz."*

Görüldüğü gibi, komprador burjuvazi sorunların ve bu sorunların üreteceği çelişkilerin bilincindedir ve her baş kaldırışı şiddetle ezmeye kararlıdır. Faşist yönetim üniversitenin kapılarını daha çok açarak propagandasını yapacağı mücizelerin oluşmasını sağladı. Öyle ya, 12 Eylül yönetimi yüksek öğrenim görmüş kaliteli eleman sayısını kısa bir sürede artırmış, yoksul-zengin demeden gençleri yüksek öğretimden geçirmiştir. Faşist yönetim bir çelişkiyi çözeyim derken daha ağır daha çok sorun yaratmıştır. Komprador kapitalist sistemin özelliği budur. Bir çelişki çözer bin çelişki üretir. Faşist yönetimin mücizelerinin arkasında yatan gerçekler gün gibi ortadadır. Bizlere düşen görev bu bol miktardaki malzemenin yükseleceği temeli yaratmaktır. Düzen elinde olmadan bol miktarda mezar kazıcılarını üretmektedir. Mezar kazıcılarını aydınlatıp, örgütlemedikçe bu düzen yıkılmayacaktır.

Gerçekler, bizden yana, fakat gerçekler yalnız başına bir şey yapmamaktadır. Onları kitlelere, özelde öğrencilere ulaşmada propaganda-ajite malzemesi olarak, gerçekleri bir silah olarak kullanmazsak, gerçeklerin hiç bir dönüştürücü etkisi olmayacaktır.

Bu bilinçle yüksek öğretimde her zaman varolan gerçeklere sahip çıkalım, gerçekleri gerçek işlevine kavuşturalım.

—ÜNİVERSİTE SORUNLARI ANCAK DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜ İLE ÇÖZÜMLENECEKTİR!

İKK Gençlik Muhabiri

★ *Afganistan'ın işgalinin 5. yıldönümünde, Afganistan halkının silahlı direnişi yükseliyor!*

★ *Zafer Afganistan halkının olacaktır!*

Rus sosyal-emperyalistleri Afganistan'dan defolun!

Rus sosyal-emperyalistlerinin onbinlerce askeriyle "kardeşçe yardım", "enternasyonalizm" maskesi altında 27 Aralık 1979'da başlattığı işgal 5 yıldır sürüyor. İşgalin hemen ertesinde sadık uşağı Babrak Karmal önderliğinde kukla bir yönetim kuran Rus sosyal-emperyalistleri, 5 yıldır çeşitli milliyetlerden Afganistan halkına karşı vahşi bir savaş sürdürmektedir. İşgalden bu yana, içlerinde çok sayıda ihtiyar ve çocuğun da bulunduğu onbinlerce işçi, köylü, aydın, yurtsever, bomba mermileriyle katledildi. Yüzbinin üzerinde kişi tutuklandı ve hergün bunlardan bir çoğu da kurşuna dizilmektedir. Köyler, şehirler bombalandı, binlerce ev oturulamaz hale geldi. Rus sosyal-emperyalistleri ürettikleri kimyasal ve biyolojik silahları Afgan halkı üzerinde denemektedirler. İşgalciler, halkı açlığa mahkum etmek, onların direnişlerini kırabilmek için, ekinleri yakmakta, köylüleri göçe zorlamaktadırlar. Bugün, ülkesini terketmek zorunda kalan 4 milyondan fazla Afgan'dan, 1,5 milyonu İran'da, 2-3 milyonu Pakistan'da çok zor şartlar altında, açlık ve çeşitli salgın hastalıklarla yüz yüze yaşam savaşı sürdürmektedirler. Binlerce kimsesiz çocuk, SB'liğine götürülerek, kardeşlerine karşı savaşmak için ideolojik ve askeri olarak eğitilmektedir.

Bütün bunlar, "kardeşçe yardım" yutturmacası ile başlayan ve 5 yıldır süren işgalin en kaba sonuçlarıdır. İşgalin gerçek nedeni ise, Afganistan'ın SB'liğinin sosyal-emperyalist çıkarları için oynadığı roldür. Çünkü, Asya'nın kalbi sayılan Afganistan ne pahasına olursa olsun, SB'liğinin güdümünde kalması gerekliydi. Başta ABD olmak üzere, batılı emperyalistlerle yoğun bir rekabet içinde bulunan ve yeni yeni pazarlar elde etmek için aç kurt misali sağa-sola saldıran, müdahale eden Sovyetler Birliği, yeni bir 3. emperyalist paylaşım savaşının başkışkırtıcılarından biri olarak Afganistan'a önemli ihtiyaç duymaktadır. Onu cezbeden sadece, Afganistan pazarı ve zengin yeraltı-yerüstü hammadde kaynakları değildir. Bunlar, önemli olmasına karşılık, bunlardan daha da önemlisi; Afganistan'ı bir sıçrama tahtası olarak kullanarak, bölge ülkelerine müdahale imkanlarını arttırmış olması ve özellikle Hindistan'a ve Hint Okyanusu'na açılmayı olanaklı kılmasıdır. 1978 Nisan darbesiyle önemli derecede pekiştirdiği konumunun, daha sonraki gelişmeler içinde gerek halkın gelişen mücadeleleriyle ve gerekse batılı emperyalistler ve uşaklarının çabalarıyla kısa zamanda sarsılması, Rus sosyal-emperyalistlerini, bütün bu amaçlarına uygun olarak Afganistan'daki kontrolünü her yönlü sağlamlaştırmak, halkın gelişen direnişlerini ezmek, batılı emperyalistleri ve uşaklarını etkisiz hale getirmek için işgale başvurdu. Rus sosyal-emperyalistleri 2-3 ayda amacına ulaşabileceğini, özellikle

Devamı Syf: 13'de

Afgan Halkının Andı

Ne özgürlük sevdasıdır
Be hey Brejnev
Ne de enterasyonalizm!
Yağma pazarları
Petrol kokusudur
Ve köprü başıdır
Hint okyanusudur
seni çeken
Tanklarla
Uçaklarla
Yıktın köylerimizi
Namlu hükmü altında
Yağmaladın
Maliklerin hanların
Hocatülislamların
Asırlar boyu emdiği
Alınterimizi..
Ve de
Nemrut ateşiyle
Napalmlerle yaktın
Ekinlerimizi
Bizi sürgün
Aç-alaç
Bizi yetim bıraktın..
Ama tarih tanıktır
Hindikuş dağları
Salang Hayber
Pamir yaylaları
Ve şehit nişaneleri
Mezar taşları
Tanıktır..
Ahdine sadık duran
Düşmanı kiniyle vuran
Cengaver bir halkız biz..
Ne İskender dinledik
Ne Cengiz
Ne de İngiliz
Pençe pençe yoketik cümlesini
Seni de yokedeceğiz.

Muzaffer Oruçoğlu
Mayıs 1980